

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

FOLOSIREA CORECTĂ A MĂRTURIILOR ÎN LEGĂTURĂ CU REFORMA SANITARA

În ultimul timp, probabil din dorința de a contribui la binele nostru fizic și spiritual, unii dintre noi — și din afara comunităților noastre — prezintă unele învățături în legătură cu poziția pe care trebuie s-o luăm față de reforma sanitară, poziție străină adevărului și liniei bisericii noastre. Unii din aceștia lasă nefăcute multe din adevărurile de bază ale Scripturii căutând să producă senzație sau să se „împună” ca principalii susținători ai „Spiritalului Profetic”.

Pentru a-i ajuta pe aceștia cum și pe cei care sînt interesați în această problemă, publicăm mai jos aceste gânduri ale servei Domnului, publicate în *Review and Herald* din 25 iunie 1954 probabil pentru aceleași motive pentru care le publicăm și noi în numărul de față al revistei noastre. Făcînd aceasta nu deschidem o polemică cu aceia care eventual aleg să rămînă la „propriile lor poziții”, ci prezentăm un îndreptar după sfatul divin: „La lege și la mărturie” (Isaia 8,20).

„Eu cred că încheierea Planului de Mintuire este aproape,

și de aceea orice putere pe care Dumnezeu ne-a dat-o trebuie să fie folosită în modul cel mai înțelept și înalt cu putință în serviciul lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a ales un popor din mijlocul unei lumi în păcat, nu numai pentru a-l desăvîrși în vederea locuirii în cerul cel curat și sfînt, dar și pentru a-l pregăti, ca prin înțelepciunea pe care El le-o va da, la rîndul lor să conlucreze cu Dumnezeu la pregătirea unui popor care să stea în ziua cea mare a Domnului.

O mare lumină a fost dată în legătură cu reforma sanitară, dar este un lucru esențial pentru toți, acela de a trata acest subiect cu sinceritate și a-l susține cu înțelepciune. În experiența noastră am văzut pe mulți care n-au prezentat problema reformei sanitare în așa mod încît aceasta să facă cea mai bună impresie asupra celor care urmau — cum ar fi dorit ei — să-și însușească acest punct de vedere. Biblia este plină de sfaturi înțelepte și pînă și mîncarea și băutura au primit o atenție deosebită. Cel mai mare privilegiu de care se poate

bucura un om este acela de a fi pârtaș naturii divine, iar creștinul ce ne leagă într-o puternică comuniune cu Dumnezeu va forma și modela mințile și felul comportării noastre de așa manieră încît să devenim una cu Hristos. Nimeni n-ar trebui ca printr-un apetit nestăpînit să-și dea friu liber poștei, slăbind astfel unele din piesele cele mai fine ale mașinării umane, diminuînd astfel capacitatea trupului și a minții. Omul este proprietatea lui Dumnezeu cumpărată cu un preț nespus de mare.

Dacă sîntem pârtași de natura divină, atunci vom trăi în comuniune cu Creatorul nostru și vom aprecia cum se cuvine toate lucrările lui Dumnezeu care au făcut pe David să exclame: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată” (sau după o altă traducere a Ps. 135, 14: „Sînt în mod înspăimîntător de minunat făcut”). Nu trebuie să considerăm organele corpului nostru ca fiind proprietatea noastră ca și cînd noi le-am fi creat. Toate facultățile pe care Dumnezeu le-a dat cor-

continuare în pag. 23

NR. 5

Septembrie — Octombrie 1987

Anul LXIV

Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi colaboratori...

Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține minia pe vecie... Cit sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El* (Ps. 103, 8-11).

Cit de minunate sînt făgăduințele lui Dumnezeu și cită putere și reconfortare se degajă din ele. Domnul știe din ce sîntem făcuți, căci El a modelat lutul și tot El l-a însuflețit, și omul a devenit astfel „un suflet viu”. El cunoaște frămîntarea sufletului nostru și manifestă compasiune pentru încercările noastre, pentru a ieși din ele mai plini de răbdare, mai legați de Răscumpărătorul nostru. Da, Domnul este îndelung răbdător și plin de milă și compasiune.

Din multele scrisori ce sosesc pe biroul meu, una a avut darul a-mi vorbi în mod deosebit și a deschide un orizont mai larg experienței mele creștine. Un stimat și iubit frate a trecut și trece printr-o încercare deosebită, aspră și plină de amărăciune, care — volens-nolens — ridică în suflet întrebări la care muritorul nu poate răspunde. În asemenea momente critice ale vieții, mulți s-au deusolat și au suferit spargere de vas. În asemenea situații, ești tentat să păstrezi tăcere și să respecti durerea pe care n-o poți alina pînă ce aceasta consumă toată amărăciunea și zgura și pînă cînd Făcătorul nostru nu ne deschide perspectiva înțelegerii rostului suferințelor sufletului nostru. Atunci... „în lumina Lui vedem lumina” (Ps. 36,9).

Vedem atunci că nu sîntem niciodată singuri. Înțelegem atunci că alături de noi se află Creatorul și Răscumpărătorul nostru și nu este de mirare că încercările nu ne consumă pînă la neființă. El pășește alături de noi, la mai mult, ne poartă pe brațele iubirii și îndurării Sale.

Am auzit o istorioară plină de semnificație și adevăr. Un „fiu al omului”, un păcătos răscumpărat se legase atît de mult de Răscumpărătorul său, încît avea senzația și convingerea că Isus Hristos merge în permanență alături de el. În sufletul său îl vedea și conversa în taină cu El. Mai mult chiar, în permanență îl vedea — pare-se ațeva — urmele pașilor Săi, alături de urmele sale și se simțea în siguranță. Aceasta îi dădea un sentiment de certitudine și încredere deplină. Dar... experiența vieții lui a trebuit să treacă prin valea plingerii și umbrei morții. Cineva ce îi era scump ca sufletul său a fost răpus de boldul morții. Și omul nostru s-a prăbușit în amărăciunea sufletului său încercat, cînd uitîndu-se în urma sa n-a văzut decît... o singură urmă! S-a în-

spăimîntat și căzînd în genunchi s-a adresat bunului său Mintuitor: „Doamne, de ce m-ai părăsit? De ce m-ai lăsat să trec singur prin valea plingerii? De ce, Doamne, m-ai părăsit tocmai atunci cînd aveam mai multă nevoie de Tine? Unde ai fost, Doamne, căci nu Ți-am văzut urma pașilor alături de pașii mei... Pentru ce... Doamne, m-ai părăsit?” Într-un tirziu, Domnul i Se adresează plin de compasiune spunîndu-i: „Nu te-am părăsit. Ba mai mult, te-am purtat pe brațe, și urmele pașilor pe care le-ai văzut nu erau ale pașilor tăi, ci erau pașii Mei, căci tu te aflai în brațele Mele”.

Cît de fericit și cît de recunoscător a fost sufletul său Celui ce a spus: „Cu nici un chip n-am să te las și n-am să te părăsesc” (Evr. 13,5)! Cit de plină de putere este făgăduința aceasta!

Trecem cu toții, stimați frați și stimate surori, prin experiențe amare și încercări de tot felul. De cîte ori nu ne întrebăm și noi... „Unde ai fost, Doamne, atunci?” Și dacă vom face liniște în sufletul nostru, vom auzi răspunsul Celui Atotputernic: „Am fost acolo unde Mă aflam și atunci cînd Fiul Meu atîrna între cer și pămînt murînd pe crucea Golgoței, pentru ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Da, Dumnezeu era prezent acolo, suferea alături de Fiul Său durerile mîntuirii noastre. El este și astăzi alături de noi în bucurie, ca și în întristare. „Azi”, spunea fratele meu în rîndurile rupte din sufletul său, „laud Numele lui Hristos pentru harul Său nespus de minunat prin care m-a făcut părtaș cu El în suferință. Cred că în veșnicie Îi voi mulțumi pentru acest botez al suferinței, care mi-a adus cel mai mare bine în viață. Acest botez m-a sudat de Hristos ca niciodată mai înainte”. Cit de minunat este că Domnul ne poartă pe brațele Sale atunci cînd trecem prin cuptorul încercărilor! Să nu uităm niciodată această lecție a iubirii divine. Serva Domnului spunea prin inspirație divină:

„Să nu uităm că prin încercări, Dumnezeu dorește să lucreze în noi o perfectă încredere în El. Ochiul Lui este asupra celor ce trec prin astfel de experiențe și dacă în nedumerirea lor vor privi la El prin credință, El îi va scoate din cuptorul încercărilor curățîți asemenea aurului trecut prin focul curățitor. El îngăduie încercărilor să vină asupra noastră pentru a ne atrage mai aproape de El și niciodată nu pune asupra noastră o povară mai mare decît putem noi purta. El spune: 'Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi' (Evr. 13,5)” (6T/157).

„Dumnezeu poate îngădui ca un șir de împrejurări să vină asupra noastră și să ne facă

A ÎNCEPUT ȘCOALA!

A sosit ziua de neuitat a primilor pași în școală — sau a întoarcerii în sălile de curs. Toți sînt emoționați — profesorii, copiii, și mai ales părinții. Toți pornesc cu așteptări strălucite și vor să dea ce au mai bun: profesorii, știință și competență didactică, elevii, eforturi conștiințioase, iar părinții, tot sprijinul posibil, în condiții materiale și suport afectiv pentru copii.

Anii de școală acoperă între a șaptea și a patra parte a unei vieți, și acești ani reprezintă perioada cea mai valoroasă pentru acumularea cunoștințelor și pentru modelarea personalității. De aceea perioada școlară a vieții merită interesul cel mai serios din partea tuturor, și în special a familiei. În viața familiei, diferitele aspecte ale vieții școlare au un mare răsunset, aducînd satisfacții, stîrnind amărăciuni, generînd conflicte și conducînd la o maturizare a experienței.

În prima zi a anului școlar se așteaptă cu nerăbdare programul disciplinelor ce vor fi studiate. Copiii le împart repede în materii grele și materii ușoare. O discuție a părinților cu copiii îi poate ajuta să adopte o perspectivă mai matură. În primul rînd copiii au nevoie să înțeleagă că, deși nu tot ce trebuie învățat este la fel de plăcut sau de ușor, totul poate fi valorificat. Viața,

în înnoirea ei tot mai grăbită, va solicita la maximum cunoștințele și capacitățile noastre. Nu ne putem îngădui să învățăm ca să uităm, și nici doar pentru o notă. Trebuie învățat pentru viață! Cîndva în viață vei avea nevoie exact de cunoștințele care astăzi ți se par inutile. Uneori părinții conștiințioși verifică corectitudinea cu care copiii și-au învățat lecțiile. Dar un ajutor și mai valoros ar fi să se discute asupra semnificației pentru viață a fiecărui lucru nou învățat.

Sînt cîteva elemente de bază, cunoștințe și deprinderi, în care ținta trebuie să fie în adevăr desăvîrșirea. În primul rînd, *cititul*. Nu aș îndrăzni să atrag atenția asupra acestei deprinderi atît de elementare, dacă nu aș întîlni aproape Sabat de Sabat în comunități copii și tineri care au parcurs ani buni de școală și care, rugați să citească un text sau notele studiilor biblice, nu reușesc să parcurgă fără greșală nici cîteva rînduri. Unele cuvinte sînt pronunțate foarte stîngaci sau citite greșit, propozițiile ajung să spună altceva decît ar fi trebuit sau nu mai pot fi înțelese în niciun fel. Tonul cu care sînt silabisite unele cuvinte ceva mai complicate arată că ele sînt neînțelese sau înțelese greșit. Ce se mai poate aștepta cu privire la înțelegere, însușire și prezentare corectă a adevărului, cînd primul pas, citirea, este atît de precar?

Să nu uităm că avem un îndemn biblic clar în această privință: „Ia seama bine la citire“ (1 Tim. 4,13). Despre Ezra și ceilalți leviți aflăm că „ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră“ (Neem. 8,8). Iar Domnul Hristos a citit în așa fel în sinagogă încît „toți ... aveau privirile pironite spre El... și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui“ (Luca 4, 20.22).

„Prin eforturi stăruitoare toți pot dobîndi capacitatea de a citi așa ca să se poată înțelege și de a vorbi în mod distinct și impresionant, cu voce plină și clară“. (COL 339) „Dacă elevii... nu ar învăța mai mult decît să folosească corect limba lor maternă în citit, scris și vorbire, aceasta ar fi totuși o mare realizare“. (CT 207). „Înainte de a încerca să studiezi domenii mai complexe ale literaturii, asigură-te că înțelegi pe deplin regulile elementare ale gramaticii limbii materne, că ai învățat să citești, să scrii și să pronunți corect. Urcă mai întîi pe primele trepte ale scării înainte de a năzui spre cele mai înalte“. (CT 219).

Tot așa de importantă este deprinderea de a calcula cu ușurință și corectitudine. Nu rareori, după ani lungi de matematică, algebră, trigonometrie, dăm pe față atîta stîngăcie în socoteli simple, necesare în viața de zi cu zi. De aceea avem sfatul: „Învățați să calculați și să țineți o evidență. Însușiți-vă acele cunoștințe care vă vor ajuta să fiți de folos oriunde în viață“ (CT 219).

În școli se dedică numeroase ore de studiu pentru însușirea limbilor străine. Să încurajăm pe copiii noștri să fie cît se poate de conștiințioși. Pretutindeni se deschid noi domenii de cunoaștere și ocazii strălucite. Dar le vor putea valorifica numai cei pregătiți! Să nu uităm că Însuși Isus a fost un poliglot!

Școala oferă de-a lungul întregului ciclu de învățămînt ocazii extraordinare pentru a învăța din marea carte a lui Dumnezeu, *natura*, acel „izvor nesecat de învățăminte și bucurii“ (Ed 100). „Pentru cei care se deprind să înțeleagă învățăturile ei, întreaga natură devine luminoasă; lumea, un manual și viața, o școală“ (Ibid.). „Întrucît cartea naturii și revelația poartă pecetea aceluiași Maestru, ele nu pot decît să conglăsuiască“. (Ed 128).

În această perspectivă, studiul lumii neînsuflețite (fizica, chimia, geografia, astronomia)

DIN CUPRINS

● Spiritul profetic	1
● De la inimă la inimă	2
● A început școala	3
● În preajma căsătoriei	5
● Fragmente din comorile Noului Testament	7
● Realizări	8
● O teologie a hirotonirii	9
● Înalta chemare a pastorului	12
● Neprihănirea prin credință	14
● De la Sabat la duminică	15
● Cîntecul în Serviciul Divin	19
● Valoarea spirituală a întretietei solii îngerești	20
● Sfîrșit de cale	24

și studiul lumii vii (biologia, botanica, zoologia) vor fi apreciate ca un privilegiu. Cum putem spune că ascultăm de Biblie când disprețuim aceste izvoare nesecate de învățăminte și bucurie? „Unitatea omului cu natura și cu Dumnezeu, urmările căderii în păcat, nu vor putea să nu impresioneze mintea și să nu modeleze caracterul“ (Ed 100).

Dar științele care cercetează pe om (biologia, anatomia și fiziologia, psihologia și sociologia), cât de esențiale sînt acestea! „Copiii să fie învățați de timpuriu, în lecții simple și ușoare, elementele de bază ale fiziologiei și igienei. Lucrarea să fie începută de mamă în cămin și să fie continuată cu seriozitate în școală“ (Ed 196). „Fie ca elevii să ajungă impresionați de gîndul că corpul este templul în care Dumnezeu dorește să locuiască... În studiul fiziologiei, văzînd că într-adevăr sînt o făptură așa de înfricoșată și de minunată, ei vor fi îndemnați spre devoțiune. În loc să folosească în rău această operă a minilor lui Dumnezeu, ei vor năzuși să facă tot ce le stă în putință spre a împlini planul cel măreț al Creatorului. Ei vor ajunge să privească ascultarea de legile sănătății nu ca sacrificiu și tăgăduire de sine, ci așa cum este în adevăr, ca privilegiu fără egal și binecuvîntare“ (Ed 201).

În cadrul orarului să vorbim și despre lucrul manual și practica școlară. Nu întotdeauna rostul activității fizice este corect înțeles. Uneori copiii încearcă să se eschiveze de la muncă. Cuvîntul inspirat se ocupă de această situație, întrebînd: „Unde s-a greșit? Greșeala este la părinții care lasă pe copiii lor să crească fără să poarte vreuna dintre poverile familiei. Cînd acești copii merg la școală, ei spun: 'Mama a zis că eu nu trebuie să muncesc'. Asemenea mame sînt neînțelepte... Munca este pentru copii cea mai bună disciplină pe care o pot avea... Împlețiți munca fizică cu cea mintală și puterile minții se vor dezvolta mult mai bine...

Lăsați pe copii să vă ajute în orice fel pot ei și arătați-le că le apreciați munca... Învățați-i să-și folosească mintea cît se poate de mult și să-și organizeze munca încît să o poată face bine și repede. Învățați-i să fie grabnici și energici în lucrul lor, să economisească timpul, pentru ca niciun minut să nu fie risipit în orele lor de muncă“ (CG 126). „Este de însemnătate vitală pentru fiecare tînar să cunoască în amănunțime cum să se achite de toate datoriile lui zilnice“ (Ed 216).

Programul zilnic și săptămînal al copiilor școlari merită atenție deosebită. Este datoria părinților să vegheze la menținerea echilibrului dintre activitate și odihnă, regularitatea și valoarea alimentației, și chiar „amănunte“ cum ar fi curățenia personală și a hainelor, păstrarea în bună stare a materialului didactic și poziția corectă la masa de scris, etc.

Se dau uneori pe față atitudini extreme față de copilul școlar — fie un dezinteres total, fie o implicare exagerată a unuia sau a ambilor părinți, pînă la înlocuirea elevului cu părinții săi. Procesul școlarizării urmărește dezvoltarea copilului pentru viață și el nu trebuie înlocuit în răspunderile școlare cum nu va putea fi înlocuit nici în viață.

Adesea viața școlară produce în familie probleme emoționale serioase. Copiii trăiesc foarte intens diferite evenimente din viața individuală sau a clasei. Uneori cei din jur sînt nemiloși

față de cei care vor să trăiască în neprihănire. Acești copii au nevoie de o măsură îndoită de iubire, acceptare și încurajare din partea părinților. Ei trebuie ajutați să guste din dulceața credinței și să înțeleagă că nicideodată ascultarea de Dumnezeu nu va sta în calea adevăratei realizări și fericiri în viața personală și socială.

Nu rareori copiii sînt implicați în conflicte cu ceilalți elevi sau chiar cu profesorii. Cine nu a auzit discuțiile aprinse cu privire la note, profesori părtinitori, colegi răi, etc.? Ce să facă părinții? Să nu uităm că și noi am fost copii. Să nu ne angajăm cu greutatea unor oameni mari în niște probleme copilărești. Vom deveni ridicoli, fără să ciștigăm ceva. Dacă simt că o pot face și este avantajos, copiii noștri nu vor ezita să ne manipuleze. Să nu cădem în cursă!

Iar cînd copiii noștri au greșit, este bine să nu intervenim ca să-i scutim de urmări. Consecințele naturale ale comportamentului lor constituie un excelent mijloc educativ pentru dezvoltarea simțului de răspundere și a puterii de a lua hotărîri.

Nu este nevoie să cultivăm un spirit de elită, de competiție, dar acolo unde credința este adusă în viața practică, cu siguranță că binecuvîntarea lui Dumnezeu nu va lipsi, „căci El dă omului plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie“ (Ecl. 2,26).

Adrian Bocăneanu

urmare din coperta II

să fugim către El, cetățuia noastră, și prin credință să ne îndreptăm către tronul lui Dumnezeu, chiar dacă trecem prin nori deși de întuneric care ne fac să nu mai putem vedea prezența Sa. Dar El este totdeauna gata să izbăvească pe cei ce se încred în El. Cîștigată în acest fel, biruința va fi deplină, triumful sigur, căci deși apăsați și încercați putem spune: 'Deși El m-a ucis, totuși eu mă încred în El' (Iov 13,15 — tr. I.V.). 'Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi și cîmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mîntuirii mele!' (Habacuc 3, 17.18)“ (7T/274).

Da, „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate“.

DUMITRU POPA

ÎN PREAJMA CĂSĂTORIEI

Pastor
Adrian Bocăneanu
Consilier Uniune

Ultima etapă a pregătirii pentru căsătorie este perioada logodnei. Cuvîntul este oarecum învechit și pare legat de tradiții depășite de timp. Dar atunci cînd este corect înțeleasă și aplicată, logodna își dovedește valoarea. De aceea n-ar trebuie trecută cu vederea. Lăsînd deoparte diversitatea manifestărilor festive pe care le prilejuește, ea are funcții importante și precise :

1) Logodna este o afirmare publică a deciziei celor doi tineri de a se căsători. Anunțarea acestei hotărîri face cunoscut că tinerii au încheiat căutarea unui tovarăș de viață, pentru că deja l-au găsit, și ei invită astfel pe cei din jur să-i șteargă de pe lista lor de posibili parteneri. Anunțarea logodnei scutește pe cei care se vor căsători de privirile și comentariile curioase ale celor din jur și lansează către comunitate și societate un apel la respect și demnitate. De asemenea, făgăduința publică a celor doi consolidează însăși hotărîrea lor, dîndu-i un caracter solemn și întărind simțul responsabilității. Cu cît sînt mai mulți cei care sînt încunoștințați de acest angajament, cu atît sporește siguranța păstrării lui.

Modul în care logodna se aduce la cunoștința comunității nu poate fi prescris pentru toate situațiile. Pastorul cunoaște împrejurările concrete și va da sfatul potrivit. Dar o logodnă păstrată în taină, oricare ar fi motivele pentru aceasta, nu este deloc o logodnă, și nu poate îndeplini funcțiile cuvenite.

2) Logodna oferă timp și ocazii pentru discuții și pregătiri serioase asupra planurilor de viitor, în mod special cu privire la primul an de căsătorie. Unii tineri discută mai mult, alții mai puțin înainte de logodnă, dar acum este necesar ca ei să discute mai sincer și mai precis. Între problemele asupra cărora cei doi să-și împărtășească opiniile și să verifice asemănarea planurilor lor se află următoarele : Cînd se va desfășura ceremonia căsătoriei, cum, în ce loc ? Cît de mulți invitați doresc să aibă, și pe cine ? Cum și unde vor petrece primele zile după căsătorie ? Unde vor locui ? Cum vor obține bunurile necesare noului cămin ? Cum vor cîștiga banii necesari ? Va fi angajată și soția ? Dar după venirea copiilor ? Care este atitudinea lor față de aspectele sexuale ale căsătoriei ? Dar față de nașterea copiilor ? Ce loc vor avea credința, rugăciunea și Biblia în căminul lor ? Ce loc vor avea ei în activitatea comunității ? Ce relații vor întreține cu părinții, cu rudele, cu prietenii ? Cum vor soluționa deosebirile dintre ei ? Sînt pregătiți să întîmpine curajos și solidar crizele vieții, de exemplu lipsuri financiare sau boală ?

Sfătuiră celor doi cu pastorul

Dar mulți tineri nu ajung să-și împărtășească gîndurile și simțămîntele asupra acestor subiecte. Uneori ei nu știu prea bine de ce s-au logodit cînd de fapt cred că ar fi putut să se căsătorească. Ei socotesc logodna doar ca un timp de așteptare și sînt ocupați în cea mai mare măsură cu pregătirile materiale pentru nuntă. De fapt ei fac acum de toate, numai ce trebuie, nu.

Unii nu se gîndesc la aceste subiecte, alții socotesc armonizarea asupra lor ca de la sine înțeleasă,

doar ei se iubesc ! Ei spun, cu naivitate de copil : „O să fie bine !“ sau „Asta se rezolvă !“ sau „N-o să ni se întîmple chiar nouă să nu ne înțelegem !“ și „Cred că vom avea un cămin fericit !“ Dar să nu confundăm credința cu naivitatea sau fuga de realitate. Alții sînt împiedicați să discute serios din pricina distanței dintre ei sau a timidității.

De aceea cel mai potrivit lucru este să se, ceară sprijinul pastorului, nu doar pentru a asculta cîteva predici despre iubire și înțelegere, ci pentru a avea un inițiator, un mediator capabil și spiritual al acestor discuții. Se crede că discuția cu pastorul este ultimul lucru de făcut cînd ai probleme, dar ea este mai mult necesară înainte de a veni problemele. Cel mai bine este ca sfătuiră celor doi cu pastorul să înceapă cu trei luni înainte de căsătorie. Această perioadă le asigură timp suficient să gîndească serios, să își clarifice așteptările și planurile, să descopere și să îndrepte deficiențele personalității și caracterului lor.

Cei care nu-și iau timp să cultive relația lor înainte de căsătorie, nu o vor face nici după aceea. În alte locuri, unii pastori și unele comitete de comunități au sugerat sau chiar au hotărît ca doi tineri care nu se încadrează în mod serios și la timp în programul de pregătire pentru căsătorie să nu poată primi binecuvîntarea solemnă a bisericii. Cred că este normal așa, pentru că biserica nu există doar ca să officieze nunți, ci ca să asigure o bază temeinică pentru stabilirea și menținerea familiilor creștine.

În perioada logodnei de obicei cei doi au o tendință puternică să-și mărturisească trecutul. În general fetele doresc aceasta ca să verifice iubirea logodnicilor lor, iar băieții pentru a se elibera de sentimente de vinovăție. Dorința de a dezvălui trecutul este în general normală și poate să indice un nivel înalt de sinceritate și încredere. De obicei noi nu vorbim oricui despre viața noastră.

Dar cît ar trebui dezvăluit ? Nu există un răspuns universal la această întrebare. Un ghid excelent se găsește în cartea Calea către Hristos de Ellen White, în capitolul „Mărturisirea păcatelor“. Trebuie să avem în vedere cîteva aspecte biblice și practice : De ce dorești să vorbești despre trecut ? Cumva pentru că nu ești convins de iertarea lui Dumnezeu ? Atunci nu căuta asigurarea de la un om, ci de la Dumnezeu însuși... Calea este deschisă (1 Ioan 1,9). Evenimentele trecute vor avea consecințe asupra căsătoriei ? Dacă da, este necesar să le faci la timp cunoscute. Obligativu să fie aduse la cunoștință situații deosebite, cum ar fi : o căsătorie anterioară, și obligațiile ce decurg din aceasta ; nașterea unui copil în afara căsătoriei ; deficiențe de sănătate fizică sau probleme psihice din trecut. De altfel tănuirea unor situații care fac imposibilă realizarea căsătoriei poate duce la anularea ei și oricum așează de la început căsătoria într-o atmosferă de neîncredere și înșelăciune. Ce efect va avea mărturisirea asupra logodnicului ? Ești pregătit să suporti aceste consecințe ? Nu întotdeauna intențiile bune garantează un rezultat bun, și unele greșeli au urmări de durată.

Dacă ai îndoieli serioase cu privire la mărturisire, cel mai bun lucru este să te sfătuiști cu pastorul.

Dar dacă ai bănuieți cu privire la abateri săvârșite de logodnic sau logodnică? Este bine să lași ca acestea să fie spuse din proprie inițiativă. Nu spiona folosind întrebări curioase. Aceasta înseamnă lipsă de încredere. Odată ce, în mod voluntar, ți s-a spus ce era de spus, acceptă mărturisirea ca adevărată și nu o mai aduce în discuție.

Tot în această perioadă este necesar ca cei doi să facă o vizită și la medic, preferabil un medic creștin. Examinarea efectuată cu seriozitate va duce la descoperirea la timp și la tratarea unor eventuale deficiențe fizice sau psihice care ar pune în primejdie căsătoria. De asemenea acum se oferă ocazia de a cere lămuriri în plus cu privire la relațiile intime în cadrul căsătoriei. Tinerii au unele temeri cu privire la aceste aspecte, izvorite mai ales din necunoaștere, și sunt îngrijorați că nu vor face față cu bine dificultăților începutului. O discuție deschisă cu un medic creștin cu concepții morale înalte, va aduce informațiile necesare și va liniști aceste temeri.

3) Perioada logodnei este un timp de verificare finală a temeiniciei planurilor de căsătorie. Aceasta este ultima ocazie când să te verifici pe tine însuși și pe cel iubit. Acum este timpul pentru o examinare realistă a posibilităților de armonie, dezvoltare și stabilitate matrimonială. Acum cei doi se cunosc mai bine, se confruntă cu diferite aspecte concrete ale vieții, pot testa răspunsurile lor la cerințele vieții. Pot ieși la iveală deosebiri nerezolvate și conflicte care ar vătăma relația viitoare.

Un capitol sensibil

Toți tinerii sunt confrunțați cu problema delicată a intimităților fizice în timpul logodnei. Ei au de dat un examen serios, de al cărui rezultat depind pacea, fericirea și chiar mintuirea lor. Unirea sexuală în orice moment înainte de ceremonia religioasă a căsătoriei este o încălcare a poruncii lui Dumnezeu. Aceasta constituie un păcat pentru că: a) cei în cauză acționează fără aprobarea lui Dumnezeu; b) ei nu respectă standardul biblic al moralității; c) decizia lor nu este nici rațională și nici responsabilă — având în vedere posibilitatea nașterii unui copil în afara căsătoriei și d) acțiunea lor este determinată de dorințe și patimi nestăpinite.

Dar în afară de această interdicție clară, ce linii directoare pot urma cei doi tineri hotărâți să se căsătorească? Unii ar dori ca biserica să decidă ce se poate și ce nu, ea să traseze o linie și să spună: până aici puteți veni, dacă o depășiți vă vom pedepsi. Desigur, biserica nu poate face acest lucru, din mai multe motive. În primul rând pentru că nu avem suficiente precizări biblice. Apoi nu este chemarea bisericii să țină sub urmărire pe nimeni. De altfel trasarea unei asemenea linii nu ar ajuta cu nimic. Cei care ar fi fost mai rezervați probabil s-ar grăbi să ajungă până la linie. Dar cei care ar fi depășit-o, se vor întoarce? Greu de știut.

În mod sigur aceasta este o probă decisivă și complexă a maturității spirituale individuale și a celor doi. Ce criterii să fie totuși avute în vedere? Cît de mult este prea mult?

a) Gesturi de afecțiune fizică deasupra cărora cei doi au hotărât că vor fi rezervate pentru căsătorie, sînt prea mult. Odată ce bariera stabilită este depășită, nu știi unde și dacă te vei opri.

b) Intimități care tulbură conștiința unuia sau a ambilor, sînt prea mult. Lucrarea Duhului Sfînt este să ne convingă de păcat în conștiința noastră. Dacă în cugetul tău ești convins că un lucru este rău și totuși îl faci, acel lucru devine păcat (vezi Romani 14,23; 1 Ioan 3,21). Din nefericire nu întotdeauna ne putem bizui pe conștiința noastră. Ea trebuie curățită și condusă prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

c) Intimități care agită cu putere energiile atracției sexuale sînt prea mult. Este normal ca cei doi să aibă interes și atracție unul față de celălalt, însă este primejdios cînd atracția este stimulată așa încît

acțiunile sînt hotărîte de simțuri și stăpînirea de sine este periclitată. Cînd începi să gîndești: „Am înaintat atît de mult încît putem merge pînă la capăt” înseamnă că semnalul roșu a fost de mult depășit.

d) Exprimarea fizică a afecțiunii care împiedică dezvoltarea și maturizarea legăturii sufletești a logodnicilor, este prea mult. Satisfacerea senzuală tinde să înlocuiască comunicarea verbală. Comunicarea este una din marile probleme ale căsătoriilor de astăzi. Dacă tinerii, în loc să discute serios și eficient, se angajează imediat în intimități fizice, ocaziile de aur pentru deprinderea artei de a comunica în cadrul căsătoriei se pierd. După nuntă, cînd dulceața fructului oprit se va risipi, cei doi se vor trezi față în față ca străini, avînd gînduri, simțăminte, reacții și planuri neștiute.

e) Gesturi de intimitate care crează o obligație de a încheia căsătoria sînt prea mult. Prin definiție logodna se poate desface. Uneori tineri care au constatat că ar fi fost bine să desfacă logodna s-au simțit constrînși să încheie căsătoria pentru că și-au îngăduit prea mult. Dar niciodată o greșeală nu se repară prin alta!

f) O conduită în acest domeniu care te face mai puțin dornic să te apropii de Dumnezeu, mai puțin capabil pentru activitatea ta obișnuită, mai puțin dispus să ascuți pe părinți și pastor, este prea mult.

Probabil nimeni nu va regreta că a fost prea reținut în manifestările fizice ale iubirii înainte de căsătorie. Dar cine ar putea aduna laolaltă remușcărilor și nenorocirile trăite de cei care au mers prea departe?

Aș aminti în treacăt și cîteva prejudecăți, lipsite de valoare: a) Toate acestea privesc pe fete. Băieții sînt mai liberi. (Fals. Vezi Eclesiastul 12,13,14); b) Dacă celălalt îmi permite, pot înainta oricît de mult în intimitate fizică. (Fals. Marcu 9,42; Romani 14,13); c) Dacă sînt așa de serios sau serioasă, nu mă voi căsători niciodată. (Fals. Vezi 1 Ioan 4,18); d) Eu sînt foarte stăpîn pe mine însumi, și voi ști unde să mă opresc. (Bine, atunci dă o probă suplimentară de stăpînire de sine, și oprește-te cu trei pași înainte de linie! Vezi 1 Tesaloniceni 5,22).

Durata logodnei

Adesea se pune întrebarea: Cît trebuie să dureze o logodnă? Depinde de gradul anterior de cunoaștere reciprocă, de gradul de maturitate psihică și spirituală a celor doi, de ocaziile pe care le au pentru dezvoltarea relației lor. De fapt, cu cît ei se vor cunoaște reciproc mai bine în timpul logodnei, cu atît căsătoria va fi mai reușită.

Există și o limită maximă? Logodna este totuși orientată spre căsătorie. O logodnă pe termen nedefinit, fără nici o precizare a timpului căsătoriei, este neindicată. Logodna nu este un scop în sine, ci un pasaj de trecere spre căsătorie, și drumul trebuie parcurs în timpul corespunzător.

Se poate desface o logodnă? Acest lucru nu este de dorit. Este bine ca tinerii să fie prudenți cînd e vorba de persoane care au încheiat și au rupt mai multe logodne. Dar însăși definiția logodnei arată că este posibilă desfacerea ei, astfel ar fi căsătoria și nu logodnă.

Desfacerea unei logodne este o experiență dureroasă, dar nu atît de distrugătoare ca desfacerea unei căsătorii. Este mai bine să înțelegi înainte de căsătorie că nu ai întemeiat o legătură care să dureze, decît să mergi orbește înainte și să descoperi mai tîrziu aceasta.

continuare în pag. 10

Textul de predilecție al multora dintre noi este versetul din Evrei 12,2 : „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” (trad. Cornilescu). „Îndreptînd privirea la Începătorul și Desăvârșitorul credinței.. Isus” (trad. Nițulescu). „Cu ochii ațintiți asupra lui Isus, Începătorul și Plinitorul credinței noastre...” (noua trad. Sinodală din 1968). O traducere germană spune : „De aceea vrem să ridicăm privirea la Întemeietorul și Desăvârșitorul credinței, Isus...” Altă traducere spune : „Să privim la Autorul și Desăvârșitorul credinței, Isus.” Ediția germană „Die Gute Nachricht” redă versetul acesta în felul următor : „De aceea nu vrem să-L pierdem pe Isus din vedere. El este Înainte-mergătorul nostru pe calea încrederii și tot El ne duce și pe noi la țintă.” Traducerile engleze folosesc de asemenea cele două expresii : „Autorul și Desăvârșitorul...” Traducerile maghiare vechi și cele mai noi — ecumenice — folosesc în mod deosebit aceste două expresii : „Căpetenie” și „Autor”.

Însemnătatea celor două cuvinte „Căpetenie” și „Autor” diferă una de cealaltă și poate am dori să știm care este traducerea corectă a versetului respectiv. Putem spune că ambele titluri folosite și atribuite Domnului Hristos sînt corecte. Și așa după cum o să vedem, nici chiar aceste două noțiuni nu epuizează toate posibilitățile de traducere în alte limbi, grație limbii grecești biblice și bogățiilor ei aproape nebănuite.

Situația aceasta este analogă cu parabola comorii ascunse într-o țarină, amintită de Domnul Hristos în Matei 13,44. În vechime se obișnuia ca oamenii să-și ascundă comorile în pămînt. Hoțiile și tîlhăriile erau foarte frecvente. Ori de cîte ori avea loc o schimbare a stăpînirii, cei care aveau mari averi erau în situația de a fi supuși la mari impozite. Pe lîngă aceste fapte, țara se afla în continuă primejdie să fie invadată

de armate prădătoare. Ca urmare, cei bogați căutau să-și păstreze averile, ascunzîndu-le, iar pămîntul era considerat un loc sigur pentru păstrarea lor. Pînă în zilele noastre se descoperă mereu și mereu, în mod surprinzător, comori de mare valoare, și, spre bucuria noastră odată cu acestea, ne sînt împărtășite și noi descoperiri importante în domeniul arheologiei.

Așa stau lucrurile și cu expresia din limba greacă „archegos”, care poate fi tradusă căpetenie, comandant sau conducător, precum și autor, fondator sau începător. Ce anume se ascunde în spatele acestor interpretări ?

Pe timpul Domnului Hristos și chiar înainte de El, un dramaturg, un poet, sau un compozitor al unei piese muzicale, era numit „archegos”; opera respectivă trebuia să fie prezentată cu toată fidelitatea și exactitatea, așa cum și-a imaginat-o autorul. De altfel, pînă în zilele noastre, anumiți artiști, cîntăreți și dirijori celebri pun mare accent pe aspectul acesta.

Cu cîțiva ani în urmă în renumita sală Avery Fischer din New York s-au cîntat cîteva din lucrările orchestrale și coralele evanghelice ale lui Johann Sebastian Bach, acel uriaș compozitor german născut cu 300 de ani în urmă. Prezentarea acestor opere nemuritoare a fost de neuitat îndeosebi prin faptul că muzicienii au prezentat aceste lucrări cu instrumente muzicale din timpul lui Bach, care aveau o vechime de cel puțin 300 de ani, precum și după notele păstrate din timpul acela, scrise cu mîna, așa cum și le-a imaginat și le-a notat autorul cu mîna lui proprie.

Nu li s-a făcut nici o modificare. Pînă și hainele muzicienilor au fost cele din timpul lui Bach. Nu așa se întîmplă de obicei cu orchestrele simfonice moderne, care în foarte multe cazuri se abat mult de la intenția originală a autorului.

Mă gîndesc de multe ori la faptul că, dacă noi vedem în Isus într-adevăr pe Autorul credinței noastre, nouă, creștinilor de astăzi, nu ne este permis să răstălmăcim, să interpretăm greșit, să justificăm, să motivăm, sau să falsificăm cele spuse de El pentru noi în Sfintele Scripturi. Nu putem spune : da, acum două mii de ani a fost altă lume, cu alți oameni și alte probleme ; acum dăm o interpretare modernă la învățăturile Domnului Hristos, adaptîndu-le la condițiile și mai ales la conveniențele noastre pervertite.

Tot în epistola către Evrei citim : „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13,8). În El „nu este schimbare nici umbră de mutare...” (Iacov 1,17). El — Isus — are atributele independenței absolute. Atributul neschimbabilității Lui reprezintă consecința dumnezeirii Lui ! Oricum ar fi clasificate sau schematizate atributele divine, ele nu se pot separa de esența lui Dumnezeu. Această inseparare este foarte greu de înțeles pentru mintea noastră mărginită, pentru că nu avem nici o analogie.

„Și iarăși : „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pămîntul ; și cerurile sînt lucrarea mîinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămîi ; toate se vor învechi ca o haină ; le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate ; dar Tu ești același ; și anii Tăi nu se vor sfîrși” (Evrei 1,10-12).

Continuând studiul nostru referitor la o „teologie a hirotonirii” ne vom ocupa în cele ce urmează de misiunea bisericii, așa cum se desprinde ea din paginile Sfințelor Scripturi.

1. Biserica a fost chemată la existență cu un scop. De aceea, în întregime viața și cultul ei, lucrarea și închinarea ei au un scop misionar, dacă nu o dimensiune misionară. Misiunea este însăși rațiunea de a exista a bisericii, adică a poporului pe care Dumnezeu l-a chemat din întinerie la lumina Sa cea minunată ca să vestească slava Sa (1 Petru 2,9). Toți cei care primesc pe Hristos sînt rinduiți să lucreze pentru salvarea semenilor lor. Luînd asupra lor votul solemn al bisericii (sacramentum), membrii ei se angajează în mod irevocabil să fie conlucrători cu Hristos. Misiunea este semnul distinctiv al creștinului, ca membru al familiei lui Dumnezeu.

Misiunea bisericii este să participe la însăși misiunea lui Dumnezeu. Ea însăși rodul misiunii dragostei lui Dumnezeu, biserica este unealta lui Dumnezeu pentru mintuirea oamenilor, un instrument, pentru a vesti Evanghelia în toată lumea și a aduna oameni din toate națiunile într-o singură casă a lui Dumnezeu, o imagine vie a lui Dumnezeu, care reflectă plinătatea și bogăția Sa prin iubire, slujire și viețuire sfîntă.

2. Misiunea lui Dumnezeu este calea Sa de a rezolva problema păcatului și a puterii sale distrugătoare. Înainte ca păcatul să-și facă intrarea în lume, s-a ridicat o răzvrătire în ceruri împotriva guvernării lui Dumnezeu. În opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu, cu legile și principiile ei, Satana a stabilit o împărăție a sa proprie. De asemenea el este cel care a înșelat pe primii noștri părinți — prin căderea cărora toți oamenii mor (1 Cor. 15, 22) — și cel care continuă să îndemne pe oameni să nu asculte de Dumnezeu (Gen. 3; Ef. 6,11; 1 Petru 5,8). Nimic din creațiune nu este ferit de acțiunea lui nefastă. Păcatul și suferința, ruina și moartea sînt rezultatul. Dar Dumnezeu, care dorește ca nimeni să nu sufere sau să piară (Ez. 18,23; Ioan 3,16-17; 2 Petru 3,9), a trimis pe îngerii Săi și Duhul Sfînt să apere pe om și să-l călăuzească; El a trimis ajutor și răscumpărare (Ps. 20,2; 119,9); El a trimis oameni care să fie o binecuvîntare pentru alții și pe profeții Săi ca să-L facă cunoscut așa

cum este în adevăr. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu activ, care iubește atît de mult lumea încît a trimis pe singurul Său Fiu ca să refacă legăturile distruse și să întemeieze al Său Shalom. Biserica este atît un semn cit și un instrument al acestei lucrări în curs de împlinire a lui Dumnezeu.

3. Ținta misiunii lui Dumnezeu, la care biserica este chemată să participe, este restatornicirea Împărăției Sale. Diavolul și stăpînirea sa vor fi distruse, păcatul și moartea suprimate. Forțele răului care au intrăinat pe om de Creatorul său și l-au dezumanizat vor fi înfrînte. Omul va fi re-creat după chipul lui Dumnezeu, și în mod liber va iubi și va cinsti pe Creator. Principiile și legile Împărăției lui Dumnezeu vor fi reabilitate și întregul univers „va fi izbăvit de robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8,21).

Această țintă a misiunii lui Dumnezeu — restatornicirea Împărăției Sale — nu poate fi subliniată îndeajuns. Chiar pentru aceasta Dumnezeu a trimis pe Domnul Hristos, a cărui viață și misiune este modelul oricărei misiuni. Cu acest scop Hristos a chemat la existență biserica. Fiecare funcțiune, fiecare instituție și fiecare activitate are un sens — și drept la existență — numai dacă conduce către acest țel. Nu este îngăduit, de aceea, nici unei biserici să-și pună ținte care se concentrează în ea însăși, în membrii sau doctrinele ei. Marele scop al lui Dumnezeu și rolul bisericii ca slujitoare exclud o perspectivă a misiunii care să aibă în centru biserica. Ideea de eclesiocentrism este eu totul nepotrivită. Aceasta trebuie să ne ferească de a căuta țintele noastre numai în acțiuni sociale pentru a întemeia o civilizație creștină. Împărăția lui Dumnezeu nu este tot una cu o lume mai bună. De altfel păcatul face continuu pe oameni să se răzvrătească. Dar scopul bisericii nu poate fi realizat numai prin salvarea de persoane individuale și așezarea lor în biserică. În mod sigur, misiunea lui Dumnezeu este totdeauna să caute și să mintuiască ceea ce este pierdut (vezi Luca 19, 10), dar Împărăția lui Dumnezeu nu este tot una cu suma celor converțiți; ea cuprinde mult mai mult decît aceste acte de salvare. De fapt, misiunea are ca centru pe Dumnezeu, nu omul.

Amîndouă aceste ținte, salvarea din păcat și lupta împotriva bolii, foametei și nedreptății sînt aspecte ale marii lupte dintre Hristos și Satana și de aceea sînt în adevăr o parte și un semn al activității misiunii lui Dumnezeu. Dar mult mai mult este în joc. Toate aceste scopuri diferite trebuie să fie privite în acea perspectivă mai largă, cosmică, a restatornicirii depline a Împărăției lui Dumnezeu. „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6,33).

4. Misiunea lui Dumnezeu a fost împlinită prin trimiterea Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Prin viața și moartea Sa, Împărăția a fost întemeiată. „A venit Împărăția” este solia întregului Nou Testament. În timpul lucrării Sale pe pămînt, Hristos a demascat pe Satana și a descoperit caracterul său ca fiind al unui mincinos și ucigaș (vezi Ioan 8,44). Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să nimicească lucrările Diavolului și într-adevăr El l-a înfrînt (vezi Luca 10,18). În moartea și suferințele lui Hristos s-a manifestat adevărata natură a păcatului. Dar acestea au descoperit în același timp și adevăratul caracter al lui Dumnezeu și fundamentele Împărăției Sale: iubire, libertate, dreptate și ascultare. Legăturile oamenilor unul cu altul și cu Dumnezeu au fost refăcute. Biserica este chemată să fie o dovadă vie a marelui shalom, acea nouă relație de pace și reimpăcare, de sănătate, bună-stare și neprihănire (vezi Rom. 14,7; 2 Cor. 5,19). Hristos în mod real a pus capăt păcatului și a distrus puterea sa, chiar puterea morții. El a isprăvit nelegiuirea și a îndepărtat vina omului (vezi Ioan 1,29; Rom. 8,3; cf. Is. 53; Dan. 9,24). Acuzatorul fraților este înfrînt. Acum este ceasul victoriei pentru Dumnezeu nostru, ceasul suveranității și puterii Sale (vezi Apoc. 12,7-10). Pentru biserică nu a rămas nimic altceva de făcut decît să facă cunoscute aceste evenimente în lumea întreagă, prin proclamare, slujire și părtășie, și să îndemne pe cei pentru care Hristos a murit să accepte această Evanghelie și să își asigure foloasele ei.

Această misiune cheamă pentru o hotărîre, care cuprinde primirea botezului și luarea unui loc în biserica lui Dumnezeu. Afară deci de cazul că noi „stricăm Cuvîntul lui Dumnezeu”, misiunea devine pentru unii „o mireasmă de la viață spre viață” și pentru alții „o mireasmă de la moarte spre moarte” (2 Cor. 2,15-17; Rom. 1,16-25). Nici unul din cei pe care Domnul i-a atras la lumina Sa minunată nu este exceptat să participe la această lucrare, chiar ca misionari făcători de corturi sau ca misionari ne-profesioniști, care sînt bunul cel mai de preț al bisericii lui

Dumnezeu în lumea de astăzi. Iubirea lui Dumnezeu nu ne lasă nici o altă alegere (vezi 2 Cor. 5,14). Când „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea“, atunci se va realiza dorința de veacuri a omenirii (vezi Mat. 24,14). De aceea, misiunea este totdeauna pregătire pentru revenirea lui Hristos și deplina realizare a Împărăției Sale.

5. În cuvântul Său de trimitere Dumnezeu are în vedere întreaga lume. De aceea, misiunea bisericii stă sau cade împreună cu înțelegerea că întreaga lume este obiectul iubirii lui Dumnezeu și că biserica este aleasă ca un canal al harului lui Dumnezeu către toți oamenii. De aceea, dacă Dumnezeu alege pe anumiți oameni și le trimite descoperiri speciale ale slavei Sale, adevăruri sau binecuvântări speciale sau avantaje în orice altă formă, aceasta este întotdeauna o alegere pentru slujire. Istoria misiunii lui Dumnezeu pe pământ este totuși împovărată de concepții omenitești greșite despre alegere, ca rezultat al cărora restabilirea Împărăției lui Dumnezeu a fost împiedicată. Aceasta a fost cauza eșecului lui Israel. Israel a eșuat din pricină că a refuzat să împlinească rolul de slujitor al lui Dumnezeu în misiune. El s-a separat de lume, obiectul misiunii lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu a chemat la existență un alt popor, de asemenea un popor sfânt și o preoție împărătească, pentru a proclama biruințele Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (vezi 1 Pet. 2,9,10). Deși misiunea bisericii diferă în multe privințe de aceea a lui Israel, totuși concepția despre misiune a Noului Testament nu poate fi înțeleasă în afara celeia a Vechiului Testament. Și ceea ce Dumnezeu hotărâse să facă pentru lume prin Israel El va îndeplini prin biserica Sa de astăzi. Dar este bine să înțelegem că toate acele lucruri care s-au întâmplat în trecut au fost înregistrate pentru învățătura și avertizarea noastră (vezi Rom. 15,4; 1 Cor. 10,11). Pentru biserică este primejdia foarte reală de a călca pe urmele lui Israel din vechime.

Biserica este chemată să fie „sarea pământului“ (Mat. 5,13). Ea poate împlini această funcție numai atunci când membrii ei sînt răspîndiți pretutindeni în lume, este cuprinsă în activitățile ei, și astfel dă aromă, păstrează, curăță și judecă lumea. Aceasta nu înseamnă că biserica se identifică cu lumea păcatului așa cum susțin unii, pentru că „dacă sarea își pierde gustul“, ca „nu mai este bună la nimic“, ci înseamnă că misiunea lui Dumnezeu totdeauna este împlinită prin întrupare.

Misiunea bisericii nu este împlinită nici atunci cînd ea doar trece peste barierele geografice. Lumea

este un mozaic foarte variat al diverselor grupări: sociale, economice, politice, culturale, lingvistice, religioase, etnice, rasiale și geografice. Fiecare barieră, de orice fel, trebuie să prezinte oamenilor Evanghelia în situația în care trăiesc ei acum, fără să uite însă că aceste grupări și stări sînt în continuă schimbare.

6. Misiunea Domnului Hristos nu s-a încheiat la cruce. Insuși faptul că Hristos, după învierea Sa și numai atunci a trimis pe urmașii Săi în toată lumea să facă cunoscută vestea cea bună, este o dovadă că Împărăția lui Dumnezeu nu fusese încă pe deplin realizată. Și trimiterea Duhului Sfînt după înălțarea lui Hristos mărturisește același lucru.

Unii au tras de aceea concluzia că Isus a eșuat în misiunea Sa. Dar aceasta este o greșită înțelegere a Evangheliei. Hristos a împlinit misiunea lui Dumnezeu (vezi Ioan 17,4; 19,30). Alții au socotit că Împărăția a venit în adevăr, dar că ea trebuie realizată acum în inima și activitatea tuturor oamenilor. În concepția lor, misiunea bisericii este extinderea Împărăției care a fost întemeiată, asemenea unei mici semînțe care se dezvoltă într-un mare copac. Alt grup susține că misiunea către lume a început ca o creație din partea unui grup de iudei urmași ai lui Hristos dezamăgiți după moartea Sa. Ei pretind că misiunea creștină și întreaga biserică care este rezultatul ei a început ca o mișcare de criză.

O discuție continuă

Dezbaterea continuă într-o formă destul de aprinsă. Împotriva celor care susțin că Împărăția lui Dumnezeu a fost pe deplin realizată în Hristos și la Cincizecime se află cei care consideră că ea este încă viitoare. O școală de gândire vede misiunea creștină ca fiind însuși factorul care va aduce Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce alții consideră misiunea însăși ca o dovadă a acestei Împărății. Se fac auzite voci care spun că misiunea ar trebui demitologizată și nu puțin sînt de părere că misiunea ar trebui abandonată cu totul.

Toate aceste școli de gândire sînt dovada unei tensiuni care este inerentă în Noul Testament și în particular în învățăturile Domnului Isus. Noi nu putem evita această tensiune. Este deci important ca noi să prindem pe Hristos în întregime în întreaga lucrare a misiunii Sale. Scripturile arată clar că Hristos a venit odată pentru totdeauna pentru a întemeia Împărăția lui Dumnezeu. Dar de asemenea ele învață cu claritate abundentă că Hristos, după înălțarea Sa, trebuia să împlinească o altă parte a misiunii Sale înainte ca să revină și să aducă la realizare deplină Împărăția, cînd orice fel de dominație, autoritate și putere vor fi abolite (vezi 1 Cor. 15,12-27).

O înțelegere a misiunii continue a Domnului Hristos în intermediul dintre înălțare și revenirea Sa este o condiție sine qua non a unei concepții corecte despre misiune din partea bisericii, pentru că misiunea bisericii nu este alta decît să imite și să participe la întreaga misiune a lui Isus Hristos. Dacă este întemeiată numai pe lucrarea îndeplinită de Hristos, misiunea bisericii își pierde direcția și este lipsită de urgență ei. În trecut aceasta a condus la o inerție în misiune și a tîns să „umanizeze“ activitățile bisericii. Dar, pe de altă parte, misiunea creștină care se concentrează numai asupra evenimentelor viitoare este lipsită de fundamentele istorice, care sînt chiar garanția că nădejdea și așteptările noastre vor fi împlinite. O asemenea misiune conduce adesea la fanatism, la o exaltare și un entuziasm nebiblic, și forțează la o așteptare care lasă apoi biserica într-o mare disperare. Numai atunci cînd misiunea noastră se sprijină pe lucrarea împlinită a lui Hristos și își găsește forța, viziunea și călăuzirea în activitatea Sa actuală din ceruri, prin Duhul Său cel Sfînt, numai atunci va fi în stare biserica să își împlinească datoria. Atunci misiunea devine o continuă pregătire pentru a doua venire a lui Hristos, fără să fie clătinită cînd desăvîșirea imediată a Împărăției nu are loc miine. Dar noi „vom aștepta cu ardoare venirea zilei lui Dumnezeu și vom lucra ca să o grăbim“ (2 Petru 3,12 RSV).

Redacția

ÎN PREAJMA CĂSĂTORIEI

urmare din pag. 6

Dar o logodnă se poate desface pe căi mai dure sau mai delicate. Este mai puțin duros să o desfaci mai devreme decît mai tîrziu. Este mai potrivit să clarifici situația printr-o convorbire cinstită decît să dispari fără explicații și eventual să apari cu un nou pretendent. Este mai delicat să apreciezi ce a fost frumos și să deplîngi nereușitele, decît să inventezi și să popularizezi greșeli joshnice. Este creștinește să păstrezi și să exprimi în continuare respectul tău pentru persoana cu care ai făcut planuri pentru toată viața. Este corect să restitui darurile primite. Este necesar să informezi familiile, pe prieteni și pe pastor.

„Fiecare pas către legătura de căsătorie să fie caracterizat prin modestie, simplitate, sinceritate și o dorință stăruitoare de a fi plăcut lui Dumnezeu și a-L onora“. (MH 359).

A deăratul pastor, deplin calificat și destoinic pentru lucrarea de apostolat a bisericii, nu este numai acela care are numai o acreditare din partea bisericii. Este neapărat necesară o acreditare și din partea Căpeteniei bisericii. Domnul Hristos a recomandat ucenicului Său din Damasc, Anania, pe Saul din Tars, prigonitorul foarte zelos al creștinilor, ca fiind „un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu“. Mai târziu, același Saul, devenit apostolul Pavel, declară el singur: „Pavel, apostol nu de la oameni... ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl...“ (Gal. 1,1). El afirmă aceasta nu pentru a se lăuda sau a disprețui pe ceilalți apostoli, ci ca o dovadă a relației

Dragostea. Credincioșii, lumea trebuie să vadă în pastor nu numai un om înțelept, dotat și binecuvîntat cu harul de a fi numit „omul lui Dumnezeu“, ci un lucrător pentru Dumnezeu, care este profund îndrăgostit de misiunea pe care o are. Amărăciunile lui, decepțiile lui, experiențele triste pe care le-a făcut sau prin care a trecut trebuie să fie numai ale lui. Manifestîndu-le sau povestindu-le credincioșilor sau bisericii, acestea scad prestigiul său, neutralizează eforturile sale. El trebuie să fie totdeauna un om plin de viață, de optimism, de înflăcărare pentru orice lucrare bună și dinamic ca să și pornească la

INALTA CHEMARE A PASTORULUI

„Dar Domnul i-a zis: 'Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor...'“ (Fapte 9,15).

sale directe cu Domnul Hristos și ca un privilegiu deosebit pe care l-a primit de la El. Această convingere este necesară oricărei persoane chemate să slujească în lucrarea de pastorație.

Așadar iată câteva caracteristici esențiale ale pastorului:

Conștiința. Pastorul trebuie să fie înzestrat cu lumina clar convingătoare că el este chemat de Dumnezeu și de Domnul Hristos, că lucrarea sau răspunderea pe care o are a primit-o prin harul lui Dumnezeu și că el nu poate lucra numai după propria sa găsire cu cale. El trebuie să păstreze o legătură puternică cu toți factorii chemării și alegerii sale, nu numai cu cei văzuți, dar și cu cei nevăzuți. El trebuie să știe și să fie nu numai un om ca toți oamenii, ci omul lui Dumnezeu, săvîrșind lucrarea lui Dumnezeu și reprezentînd prin lucrarea sa pe Dumnezeu. Atît de mult ar trebui să iasă în evidență această caracteristică încît nu numai el să fie convins de acest fapt, ci acesta să se impună de la sine asupra tuturor celor cu care el vine în legătură. Pentru a avea succes în această privință se cere de la el să dovedească multă înțelepciune în vorbire, în purtare și mai ales multă temere de Dumnezeu în activitatea sa, fie în biserică, fie în afara acesteia. Apariția sa într-un loc sau localitate să producă un freamăt ușor și dulce care să se exprime în cuvinte ca acestea: „O, iată a venit fratele pastor! Ce bucurie, ce surpriză plăcută!“

înfăptuirea ei. Cînd pastorul este apatic, obosit și parcă leșinat de frig sau de foame, atunci apariția lui nu produce nici o bucurie, nu transmite nici un har, nu impune nici un adevăr, nici o solie.

„Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută“ (1 Tim. 1,5). Predicatorul adevărului, pastorul, trebuie să aibă inima fierbinte de dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni. Acesta trebuie să fie singurul motiv pentru care a acceptat să fie omul lui Dumnezeu. „Unii, în adevăr, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și duh de ceartă; dar alții din bunăvoință“ remarcă Pavel. „Aceștia din urmă lucrează din dragoste“ (Fil. 1,15.16). Prezența, atitudinea, mișcările și lucrările pastorului trebuie să respire și să transpire dragoste pentru misiunea sa. Unii gospodari sînt atît de îndrăgostiți de munca lor încît ar munci cu toată plăcerea pînă s-ar istovi de tot, dacă nu i-ar ține ceilalți membri din familie. Tot așa ar trebui să fie și pastorul.

Cu ani în urmă, locuiam la un pastor, adevărat om al lui Dumnezeu. După un efort misionar care se prelungise pînă pe la miezul nopții, spre ziuă a pornit cu o căruță la gară. A dormit puțin în căruța aceea. Sosind acasă pe la ora 12, a pus servieta pe pragul casei și a început să-și controleze puțin gospodăria. După ce soția l-a invitat la masă, a mîncat apoi s-a scuzat că trebuie să plece puțin de acasă să viziteze pe un amic care locuia la marginea orașului. A venit de acolo aproape la ziuă. Acest om al lui Dumnezeu era așa de ahtiat de misiunea sa încît dădea impresia că

se grăbește ca unul care vede că soarele apune și lui nu-i mai ajunge vremea să termine lucrul. În adevăr așa s-a și întâmplat cu el. A murit prea devreme, dar la datorie, cu dragoste și cu bucurie.

Conștiințiozitate. Sună cam la fel cu conștiința, însă nu-i tot același lucru. Această caracteristică a pastorului îl prezintă ca pe omul care nu este superficial, care nu lucrează de mintuială. Nu, el lucrează pentru mintuirea oamenilor. El nu-și pierde vremea, cum spune Psalmul 1, pe unde nu este de el și de misiunea lui. Tot ce găsește bun de făcut, mîna lui face cu toată puterea, nelăsînd nimic pentru a se face în timp sau în veșnicie de alții (Ecl. 9,9). Tot binele pe care ar dori să i-l facă lui alții el se grăbește să li-l facă mai întii (Mat. 7,12). Este minuțios, dar nu pisălog și plictisitor. Ți-e mai mare dragul să lucrezi împreună cu un astfel de om. Mulți regretă pe pastorul amintit mai sus care s-a stins prea devreme, tocmai pentru că colaborarea cu el entuziasma și nu descuraja.

Demnitatea. Deși amabil și jovial, pastorul trebuie să fie decent, cumpătat, măsurat în manifestări și expresii, ca să nu jignească, să nu întristeze pe nimeni și nici să nu facă apropouri sau avansuri nesfinte cuiva; acestea vor face să-i scadă valoarea în fața credincioșilor sau a familiei unde găzduiește și vor da naștere unui sentiment de aversiune, fapt care nu-l va avantaja nici pe el, nici pe membrii bisericii lui. El nu va crește în ochii nimănui, ci va descrește și nu va mai putea înregistra nici un succes spiritual.

Un pastor care ține mult la demnitatea lui nu va vehicula niciodată vorbele rele, experiențele urite sau problemele intime ale altor persoane pe care el le-a vizitat și care i-au fost aduse la cunoștință de acestea pentru a cere un sfat. Aceasta este o mare greșeală, care poate duce la dificultăți mari, la certuri între membri și în cele din urmă la imposibilitatea pastorului de a mai rămîne în cîmpul acela. Apostolii, la fel ca Domnul Hristos, vizitau familii și diferiți credincioși, dar n-au raportat nimic din lucrurile neplăcute văzute sau auzite acolo. E foarte bine să călcăm pe urmele înaintașilor și pionierilor bisericii Domnului Hristos.

Nu numai vorbirea, dar chiar prezența pastorului trebuie să fie de așa fel încît să nu dea loc la discuții nefavorabile pentru el. El și familia lui trebuie să fie corect îmbrăcați. Nu după ultimul jurnal de modă, dar cu gust, modest și cuviincios. O soție de pastor, pe cînd era logodită, a fost întilnită de foata ei profesoară de la liceu, care i-a zis: „Am auzit că te măriți cu un predicator, da? Vezi să nu te văd și pe tine ca... soția predicatorului vostru de aici, că nici nu mai vorbesc cu tine“. Iar un coleg pastor îmi povestea că cineva i-a făcut observația aceasta: „De ce pastorii dv. seamănă mai mult cu niște căruțași sau muncitori navetiști decît cu niște reprezentanți ai lui Hristos?“

În adevăr, manierele alese și îmbrăcăminte potrivită vorbesc foarte mult despre un om și despre misiunea lui. Trebuie să fim la înălțimea misiunii de pastor. Trebuie să fim consecvenți.

Consecvența. Dacă este necesar să fim consecvenți pentru păstrarea demnității personale, ca pastori trebuie să fim și mai consecvenți pentru apărarea adevărului. „Nu fi nepăsător de darul care este în tine“, sfătuia Pavel pe Timotei (1 Tim. 4,14). Pastorul este slujitorul lui Dumnezeu, acreditat de biserică pentru a deservi, a păstori pe „mielușei, oițele și oile“ Sale pe care le are El în biserică Domnului Hristos. Iată un apel al lui Pavel foarte potrivit și astăzi pentru slujitorul lui Dumnezeu: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus... propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată blîndețea și învățătura. Căci va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să suferă învățătura sănătoasă, ci îi vor gidila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și implinește-ți bine slujba“ (2 Tim. 4,1-5). Aceste directive inspirate au constituit totdeauna de-a lungul veacurilor principiile slujitorului lui Dumnezeu, pastorul bisericii Sale. Fie că au fost vremuri favorabile, fie nefavorabile acestei lucrări a sa, pastorul adevărat a fost consecvent, a lucrat și a recoltat suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. El n-a fost niciodată descurajat de observațiile unora care l-au întîmpinat astfel: „Fugi cu basmele acestea; cine mai crede în vremea aceasta ce spui dumneata? Nu vezi că ești anacronic, domnule. Ce spui d-ta poate că era valabil altădată, cînd lumea era ignorantă, dar acum, în plin avînt al descoperirilor științifice, aceste lucruri par a fi povești pentru adormit copiii“.

Da, este adevărat, pastorul, slujitorul lui Dumnezeu, aude adesea aceste cuvinte de împotrivire. De la începutul istoriei lumii și a lucrării lui Dumnezeu tot așa s-a vorbit slujitorilor Săi. Dar ei au stat liniștiți și au înaintat consecvenți și credincioși mandatului lor, neînduplecați de nimic și de nimeni.

Așadar, frate pastor, fii consecvent. Propovăduiește adevărul, solia lui Dumnezeu pentru vremea în care trăiești. „Sunați din trîmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfînt... Căci vine ziua Domnului, este aproape! Domnul face să tîne glasul Lui înaintea ostirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare... Sunați cu trîmbița în Sion! Vestiți un post... Stringeți poporul, țineți o adunare sfîntă! Aduceți pe bătrîni, stringeți pe copii... Să iasă mirele din cămara lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plîngă între tindă și altar și să zică: 'Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară

moștenirea Ta... Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeu lor?" (Ioel 2,1.11.15-17).

Aceasta este lucrarea deosebită a pastorului pentru acest timp deosebit. Dacă este consecvent mandatului său care spune: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia”... și „Eu sint cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului” (Marcu 16,15; Mat. 28,19,20), pastorul va pune mîna pe Biblia sa și cu gura deschisă va porni înainte cîntînd: „Lucrearea, Doamne, este-a Ta./Tu ne-ai adus aici/ Și pînă n-o vom termina/ Cin' ne-ar putea opri?”

Da, este nevoie de o lucrare serioasă. Duhuri necurate frămîntă lumea și caută să o strîngă pentru un scop nefast; ce fac duhurile sfinților slujitori ai lui Dumnezeu? Stau în expectativă? N-au chiar nimic de făcut? S-a încheiat oare vestirea întregii solii? A luat cunoștință oricîe făptură umană de înspăimîntătoarea lucrare a judecării? Știe ea ce este sigilarea slujitorilor lui Dumnezeu? Ducem o viață de neprihănire prin credință? Ne-am pregătit serios ca niște fecioare înțelepte pentru gloriosul și iminentul eveniment al revenirii Domnului Hristos? Acestea sînt subiecte de predicat și de experimentat în văzul lumii în zilele noastre. Acestea trebuie să ne preocupe pe toți. Lăsați la o parte predicarea despre decrete și persecuții, mișcări și curente ostile bisericii; pe acestea le cunoaște Domnul și le are El în vedere. Să nu producem panică în lume, nici în biserică. Sint printre noi suflete slabe care s-ar putea pierde. Să chemăm biserica și pe oameni la pocăință și la viața de sfințire. Să denunțăm păcatele Babilonului și să chemăm sufletele sincere și dornice de mîntuire să iasă afară din el (Apoc. 18,1-4). Aceasta este lucrarea pozitivă a pastorului. Alte îndeletniciri ca: negustoria, petrecerile, pețitoriile, seratele etc., care n-au căzut niciodată în sarcina pastorului, nu mai pot acum să ocupe timpul său. E prea tîrziu...

Devotamentul. A sosit timpul ca devotamentul pastorilor față de Domnul lor și față de cauza Sa să fie dovedit pe deplin. Nu mai este nici o zăbavă (Apoc. 10,5-6). „Lucrarea cea mare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare a puterii lui Dumnezeu mai slabă decît a marcat începutul ei... Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de conacrare sfințită, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri pe tot pămîntul va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați, și semne și minuni vor însoți pe credincioși... Solia va fi dusă nu atît prin argumente, cit prin convingerea profundă a Duhului Sfînt. Argumentele au fost prezentate. Sămînța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce roadă... Acum razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii cinstiți ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de

familie, relațiile cu biserica lor sint fără putere să-i mai țină. Adevărul le este mai prețios decît orice altceva. În ciuda unirii tuturor mijloacelor împotriva adevărului, un mare număr va lua poziție de partea Domnului” (T.V./562).

Lucrarea pastorului va triumfa odată cu triumful bisericii și al adevărului. Atunci se va încheia și chemarea lui, cînd va primi una nouă: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpînului tău!” (Mat. 25,21).

urmare din pag. 18

⁷⁴ Cf. Justin Martirul, Dialogul 16; Epifanius, *Adversus haereses* 29,9, PG 41, 404-405; Ieronim, „In Isaiam” PL 24,87 și 484.

⁷⁵ Ieronim, „In Isaiam” 5,18, PL 24,87.

⁷⁶ M. Simon (fn. 73), p. 236.

⁷⁷ James Parkes (fn. 73, pag. 78, notează cum că „faptul că festul consta dintr-o declarație făcută în sinagogă cu ocazia serviciului divin arată că la data cînd a fost făcut iudeo-creștinii mai frecventau încă sinagoga”. Această concluzie este împărtășită de asemenea și de Ernest L. Abel „The Roots of Anti-Semitism”, 1943, pag. 131: „Iudeo-creștinii... considerau că acceptarea lui Isus ca Mesia nu excludea continuarea observării învățăturilor iudaismului și de aceea ei continuau să participe la serviciile divine din sinagogă. Deoarece ei înșiși erau iudei, nu exista nici o metodă prin care să poată fi identificați în afară de faptul că ei își mărturiseau convingerile lor. Ca urmare a acestei situații, conducătorii iudei au adoptat metode speciale pentru detectare a ereticilor. Cea mai deosebită din aceste metode a fost „BIRKATH-HA-MINIM”, care a fost scrisă de către Samuel ha-Qaton, cam pe al anul 80 e.n.”

urmare din pag. 8

Său și datorită îndurării Lui putem trece și noi din abisul și prăpastia acestei lumi nesigure și agitate în lumea veșniciei, în Împărăția lui Dumnezeu.

Cuvîntul „mîntuire” provine din originalul grecesc „soteria”, care mai înseamnă, printre altele, siguranță și salvare.

Să ne ridicăm și noi privirile spre „arhegos”-ul nostru care a întins înaintea noastră frînghia salvării, pentru ca noi să ne putem prinde de ea. „I-am tras cu legături omenеști, cu funii de dragoste...” ne spune Dumnezeu în Osea 11,4. De fapt, celălalt capăt al acestei „frînghii de dragoste” este legat tot de un lemn, de un pom, de „pomul vieții” din „raiul lui Dumnezeu”, din care vor minca biruitorii!

„De aceea nu vrem să-L pierdem pe Isus din vedere. El este Inaintemergătorul nostru pe calea încrederii și tot El ne duce și pe noi la țintă” (Evrei 12,2; trad. germană „Die Gute Nachricht”).

Prelucrare,
A. Pălășan

NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚA

O SINGURĂ CREDINȚĂ — UN SINGUR TEL

Telul creștin este țelul lui Isus Hristos. El se identifică cu scopul venirii Domnului nostru aici pe pământ.

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți” (Efes. 4,4-6).

Misiunea Domnului Hristos a fost unică, de necomparat cu nimic altceva ce a fost văzut sau făcut cunoscut în lume pînă atunci sau de atunci încoace. Ea a implicat în răscumpărarea păcătoșilor pe toți membrii Dumnezeirii. Era în joc onoarea lui Dumnezeu în întreg Universul. Eradicarea finală a păcatului și domnia neprihănirii au depins de viața și lucrarea Domnului Isus Hristos.

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămînă în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mintuiesc lumea” (Ioan 12,46-47).

Obiectul dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu este lumea (vezi Ioan 3,16). Întreaga lume este rușinată și pierdută în păcat și moarte. Această problemă nu a fost rezolvată de veacurile de aur ale afirmării umane. Puterea mintuitoare a Evangheliei veșnice transcende toate eforturile omenești. Domnul Hristos este suprema putere mintuitoare de la Dumnezeu. Evanghelia nu trebuie interpretată ca o îmbunătățire socială, oricît de importantă ar putea părea aceasta oamenilor. Acțiunea supremă a lui Dumnezeu în și prin Fiul Său, Isus Hristos, nu ne permite să schimbăm accentul Evangheliei spre o îmbunătățire omenească.

„Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atît mai mult acum, cînd sîntem socotiți neprihăniți, prin singele Lui, vom fi mintuiți prin El de minia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atît mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mintuiți prin viața Lui. Și nu numai atît, dar ne

și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea” (Rom. 5,8-11).

Trăsătura principală a creștinismului este răscumpărarea omului prin neprihănirea lui Hristos și prin moartea Sa ispășitoare dobîndită și primită prin credință. Adevărul cel mai supărător și mai persistent, în ceea ce privește omul firesc, este acela că el stă pierdut, fără speranță, ca un păcătos condamnat înaintea lui Dumnezeu, pînă cînd o soție sau o putere de dincolo de el vine în ajutor.

MISIUNEA ATRIBUITĂ

Domnul Hristos a însărcinat biserica Sa cu solia de a chema pe oameni la El să-L recunoască ca Domn și Mintuitor. După învierea Sa și mai înainte de despărțirea finală de această lume, Domnul Hristos a însărcinat pe ucenicii Săi să ducă Evanghelia la orice națiune, neam, limbă sau popor.

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezindu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. Amin” (Matei 28, 18-20).

Ucenicii au înțeles în mod clar misiunea lor divină în această lume. Ei au fost aleși ca instrumente care să ducă solia răscumpărării către toți oamenii și să cîștige lumea pentru Hristos. Duhul Sfînt a fost revărsat asupra lor pentru a le da puterea necesară vestirii Evangheliei întregii lumi. Nimic altceva nu trebuia să le atragă atenția. Avînd aceasta în minte, Domnul Isus Hristos a spus despre ucenicii Săi că sînt „sarea pămîntului” și „lumina lumii” (Matei 5,13,14). Urmarea? O mare recoltă de păcătoși pocăiți și răscumpărați, ce aveau să grăbească venirea Împărăției lui Dumnezeu.

Astfel toți creștinii aveau să ia parte la obligația și puterea misiunii creștine. Biserica este un corp viu prin care Isus Hristos trăiește și lucrează. Nici un alt corp organizat nu poate pretinde acest lucru. Orice altă interpretare a credinței creștine care găsește progresul social, civil și de altă nuanță în împlinirea scopului lui Dumnezeu face

nedreptate Evangheliei și lasă pe om într-o stare decăzută. Mintuirea și salvarea omului sînt legate de Evanghelia. Dumnezeu nu face din cele mai bune eforturi ale omului instrumentele harului și iubirii Sale pentru om. Solia Evangheliei are în centru pe Isus Hristos, iar nu pe om.

Care este atunci relația soliei Evangheliei cu problemele societății și omenirii? Dintre toți oamenii, creștinii ar trebui să aibă cea mai mare compasiune și înțelegere pentru toți oamenii, manifestate în lucrări de sacrificiu neegoist, în servicii de sănătate și sociale. Nici un creștin nu poate rămîne indiferent în fața nedreptăților ce se fac oamenilor în lumea aceasta. Mărturia bisericii despre puterea mintuitoare a Evangheliei nu este incompatibilă cu îndepărtarea relor din societate. Evanghelia este importantă în orice situație a condiției umane. Domnul Hristos a murit pentru lume. Biserica nu trebuie să se retragă din ea. Biserica însă nu trebuie să se mulțumească cu soluții temporale. De o deosebită importanță este puterea supranaturală de a schimba pe oameni. Biserica trebuie să-și recunoască prioritățile.

„Nu vă îngrijați dar, zicînd: 'Ce vom minca?' Sau: 'Ce vom bea?' Sau: 'Cu ce ne vom îmbrăca?' Fiîndcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,31-33).

Evanghelia socială are multe lucruri care o recomandă a fi populară. Ea are un mare grad de respectabilitate. Ea exercită influență socială și morală. Oriunde omul conduce cu dreptate și compasiune, omenirea are mult de cîștigat. Acceptăm cu mulțumire toate eforturile oamenilor de a conduce bine națiunile. Apreciem mult oamenii plini de zel care, plini de omenie, pentru masele de oameni suferinzi și oprimați, își consacră viața acțiunilor pentru ca oamenii să poată avea un standard mai ridicat de viață aici pe pământ.

Dar rezolvarea problemelor sociale nu influențează lucrarea mintuirii deoarece nu există o mintuire prin asemenea mijloace. Progresul uman, la orice nivel, nu este decît o parte, o latură a problemei principale. El poate răspunde pentru progresul so-

cial, dar nu are o concepție adecvată cu privire la păcătoșenia păcatului, cu privire la starea de păcat a omului, cum și cu privire la ceea ce este necesar ca el să fie mântuit. Eforturile oamenilor de a realiza un mileniu de pace și prosperitate nu dau răspuns problemei fundamentale a omului: păcatul său și consecința acestuia — separarea de Dumnezeu.

Este primejdios a gândi că la baza problemei mântuirii nu se află natura păcătoasă a omului, ci mediul în care trăiește; și că, dacă s-ar produce o modificare, datorată pricipierii și înțelepciunii omenești, s-ar putea realiza acest lucru. Povara acestei probleme asupra bisericii este crucială. Tendința inevitabilă a oricărei teorii și practici de a așeza pe om în mijlocul lumii sale duce, din punct de vedere religios, la respingerea Domnului Hristos.

A crede că omul păcătos va triumfa asupra egoismului său nu are nici un suport biblic. Chiar condițiile și tendințele omenirii sînt contrare acestei teorii. Duhul răului devine dominant în întreaga lume. Domnul Hristos a comparat timpul de azi cu timpul dinaintea popoului.

„Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece... Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, ai-doma se va întîmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, cînd mincau și beau, se însurau și se măritau, pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, pînă cînd a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului“ (Matei 24,35-39).

Domnul nostru a tratat toate problemele pămîntului, publice și sociale, dintr-un punct de vedere spiritual. El nu s-a amestecat în ele, deși a fost conștient de realitatea lor. Domnul Hristos a venit să aducă și să stabilească Împărăția lui Dumnezeu. Elementul fundamental în creștinism este dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos, luat ca individ. Aceasta este baza întregii activități divine în favoarea omului. Numai de aceasta depinde binele societății și al individului. Domnul Isus aparține tuturor timpurilor. În mijlocul unei lumi în convulsie, solia Sa oferă singura cale de mîntuire și de biruință finală. Biserica nu se preocupă de problemele politice ale lumii ci de lucrarea mîntuirii prin Hristos. Căutăm iubirea jertfitoare a lui Hristos în mijlocul și în inima oamenilor și nu ura și tirania fi-rească. Pînă cînd păcatul și eul nu sînt dezrădăcinate, și Hristos așezat în centrul vieții celui păcătos, pînă atunci nu există nici o modalitate de a face pe păcătoși, bărbați și femei, mai buni.

Este posibil să ne afiliem unei organizații pentru a obține îmbunătățirea condițiilor de muncă și viață, și totuși din punct de vedere religios să rămînem în afara lui Hris-

tos. Adesea se urmăresc diverse obiective și totuși ne putem înșela cu privire la natura schimbării ce trebuie să aibă loc. Asemenea eforturi nu pot schimba pe om mai mult decît „poate un Eliopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele“ (Ieremia 13,23). De fapt, chiar și cele mai realiste mișcări sau grupări urmăresc rezolvarea unor probleme și nicidecum neprihănirea inimii, conformarea exterioră mai mult decît bunăstarea veșnică. Ele se preocupă de soluționarea problemelor vieții și nu se interesează de destinul veșnic al individului. Obiectivele acestora sînt bune, însă subliniază autonomia omului, care din punct de vedere religios este urmată de independență față de Dumnezeu... În ceea ce privește mîntuirea, nu se poate realiza nici o schimbare fundamentală pînă cînd păcătosul nu se întoarce acasă la Tatăl ceresc.

Problemele spirituale ale păcătosului sînt de primă importanță. Fiecare om are nevoie, mai mult decît

orice, să fie împăcat cu Dumnezeu. A condamna eforturile susținute ale oamenilor pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale acestei lumi ar fi un lucru greșit. Credem în sinceritatea și în preocuparea acelor care caută să facă o lume mai bună. Problema nu este aceea de a nega valoarea unor asemenea eforturi, ci de a cerceta în legătură cu cele spirituale — dacă lasă pe oameni în păcat sau nu! Biblia declară că mîntuirea este personală.

„Dar știm că pînă în ziua de astăzi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintii roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Rom. 8,22,23).

„Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicîță niciodată, și care nu va trece sub stăpînirea unui alt popor... și ea va dăinui veșnic“ (Daniel 2,44).

Redacția

DE LA SABAT... LA DUMINICĂ

BISERICA DIN IERUSALIM

DUPĂ ANUL 70 e.n.

Problema ce se poate ridica în acest punct al studiului nostru, este aceea dacă este sau nu posibil ca comunitatea creștină din Ierusalim să fi introdus sărbătorirea duminicii în locul pămîntului Sabatului după părăsirea orașului care a avut loc cu puțin înainte de distrugerea cetății la anul 70 e.n. Importanța istorică a abandonării cetății de către iudeo-creștini și migrarea lor la Pella (o cetate în Transiordania în partea de nord a regiunii Perea), nu trebuie să fie subestimată. J. Lebreton concretizează astfel importanța acestui eveniment:

„Exodul acesta a avut consecințe categorice asupra bisericii din Ierusalim: ultimul liant ce lega pe cei credincioși de iudaism și de Templu a fost rupt; pînă la sfîrșit ei iubiseră magnifica lui construcție, ceremoniile lui și amintirile lui; acum n-a mai rămas din el piatră pe piatră: Dumnezeu S-a despărțat de el. Ei au abandonat

Ierusalimul în momentul cel mai teribil al încercării lui. Atunci credința lor nu mai era aceea a națiunii lor și ei căutau în altă parte mîntuirea sau salvarea lor“ 57.

Abandonarea cetății de către comunitatea creștinilor-iudei a avut oare ca rezultat înstrăinarea lor de instituțiile iudaice, cum de exemplu aceea a Sabatului? F. A. Regan susține acest punct de vedere în disertația sa și sugerează ideea că anul 70 e.n. marchează o decisivă despărțire între Sabat și duminică. El scrie: „Poate cineva să arate un eveniment deosebit care să marcheze o ruptură categorică între Sabat și ziua pe care noi o numim duminică? Data cea mai probabilă a acestui eveniment este anul 70 e.n., care marchează distrugerea Templului din Ierusalim“ 58.

Fără îndoială că părăsirea cetății (de către creștinii-iudei) și distrugerea Templului au avut efecte decisive asupra re-

lațiilor dintre creștinism și iudaism. Există totuși indicații istorice importante care exclud posibilitatea ca în anul 70 e.n., sau curînd după aceea, creștinii-iudei din Palestina să renunțe la păzirea Sabatului și să introducă păzirea duminicii. Ne vom opri în scurt asupra unor date dintre cele mai corespunzătoare.

Istoricii Eusebiu (cca. 260-340 e.n.) și Epifaniu (cca. 315-403 e.n.) amîndoi ne informează de faptul că biserica din Ierusalim, pînă la asediul lui Hadrian (135 e.n.), se compunea din evrei convertiți și era condusă de 15 episcopi dintre cei „circumciși“, adică de origine iudaică.⁵⁹ Atitudinea lor se pare că era aceea a unei profunde credincioșii față de obiceiurile și practicile religiei iudaice. Eusebiu, de exemplu, serie că atît partida conservatoare cît și cea liberală a ebioniților (un grup iudeo-creștin), erau zeloși a insista asupra păzirii la literă a Legii.⁶⁰

EBIONIȚII — Unii susțin că declarația lui Eusebiu cum că grupul liberal al ebioniților păzea nu numai „Sabatul și restul practicilor iudaice“ ci deasemenea „Ziua Domnului“, ca o amintire a învierii Mintuito-ului, înseamnă că unii creștinii-iudei trebuie că au păzit duminica foarte de timpuriu. Presupunerea este aceea că creștinii-iudei n-au crezut de bine să-și însușească ziua de închinare a bisericii celor dintre Neamuri, după ce aceștia au părăsit-o. Slăbiciunea acestei teze este aceea că ea se bazează pe mai multe presupuneri gratuite. Se presupune, de exemplu, că grupul liberal al ebioniților care păzeau duminica reprezenta pe urmașii iudeo-creștinilor ce practicau păzirea duminicii, „în timp ce grupul conservator care păzea Sabatul reprezenta pe unii dintre cei ce au apostaziat și care pentru un motiv sau altul au abandonat mai tîrziu păzirea duminicii.“⁶² În lumina profundului respect pentru lege

care, așa cum am văzut mai sus caracteriza pe creștinii-iudei de la început, este în adevăr greu de admis ca aceia care au început ca liberali să se transforme în conservatori mai tîrziu și nu vice-versa. Trebuie reținut faptul că Eusebiu a scris relatarea sa despre ebioniți aproape cu două secole și jumătate după distrugerea Ierusalimului, fără să specifice timpul adoptării de către aceștia a păzirii duminicii. Să notăm faptul că deși Irineu (ca. 130-200 e.n.), un izvor mult mai timpuriu, ne-a transmis un raport aproape identic cu acela al lui Eusebiu, el nu face nici o mențiune cu privire la păzirea duminicii.⁶³

O altă falsă presupunere este aceea că ebioniții reprezintă, sau în cel mai rău caz pot fi legați, de creștinii-iudei de la început. Este adevărat că și unii și alții subliniază importanța păzirii legii, dar ei se deosebesc radical unii de ceilalți în poziția lor cu privire la natura Domnului Hristos. Cristologia ebioniților era de fapt asemănătoare cu aceea a gnosticilor, considerînd pe Hristos ca un om obișnuit „care a fost fructul legăturii unui om cu Maria“. ⁶⁴ O astfel de eroare cristologică cu greu poate fi atribuită creștinilor-iudei din biserica primară. De aceea pe relatarea unei astfel de deosebiri doctrinale fundamentale, ebioniții, așa cum relatea J. Danielou, „nu trebuie pur și simplu confundați cu moștenitorii primilor creștini ce vorbeau aramaica și care au fugit în Transiordania, după căderea Ierusalimului la anul 70 e.n.“⁶⁵ Marcel Simon de fapt susține pe baza informațiilor ce le furnizează Epifaniu că „secta ebioniților a apărut ca rezultat al confluenței dintre creștinii-iudei originari și o sectă iudaică pre-creștină.“⁶⁶

Originea acestei secte heterodoxe creștino-iudaice nu poate fi plasată în timpurile Noului Testament. Cunoaștem de exemplu că pe timpul lui Iustin iu-

deo-creștinii nu erau caracterizați de o erezie cristologică, ci prin două tendințe opuse față de lege: unii care nu cereau creștinilor dintre „Neamuri“ să se circumcidă sau să țină Sabatul, sau oricare alte ceremonii“, și alții care doreau să oblige pe Neamuri... să trăiască în totul conform legii lui Moise.“⁶⁷ Să se rețină deasemenea faptul că după cele relatate de Iustin, atît clasa mai maleabilă, cît și aceea mai strictă a iudeo-creștinilor, subliniau păzirea Sabatului. Nu se face nici o mențiune cu privire la păzirea, de către aceștia, a duminicii. Dacă iudeo-creștinii adoptaseră deja duminica pe lîngă păzirea Sabatului, atunci cu siguranță că Iustin ar fi făcut aluzie la acest fapt în vreuna din repetatele sale dezbateri cu privire la problema Sabatului și care sînt prezentate în lucrarea sa „Dialogul cu Trifo“. Ce altă cale mai bună ar fi putut găsi ca să încurajeze pe prietenul său Trifo, și poporul său, să păzească duminica, decît arătînd spre cei din neamul lui, iudeo-creștini, care făceau deja acest lucru. Dar absența oricărei referiri la păzirea duminicii de către iudeo-creștini legată de eforturile lui Iustin de a arăta pe baza Vechiului Testament superioritatea duminicii față de Sabat presupune că în acest timp păzirea duminicii era străină atît iudeilor, cît și iudeilor-creștini.

NAZARENII — Că iudeo-creștinii din biserica primară nu au păzit duminica, acest lucru este susținut de asemenea de mărturia lui Epifaniu cu privire la „ortodoxia“ sectei iudeo-creștine a nazarenilor. Episcopul raportează că:

„Secta a apărut după fuga din Ierusalim, pe cînd ucenicii trăiau la Pella, părăsind orașul după cuvintele Domnului Hristos, și au migrat spre munți, din cauza iminentului asediu. De aceea în acest fel ea a apărut pe cînd aceia despre care noi vorbim trăiau în Perea. De acolo a început prima dată erezia nazarenilor.“⁶⁸

Acești nazareni, a căror existență este atestată în secolul al patrulea chiar de către Ieronim,⁶⁹ pare să fie descendenți direcți ai comunității creștine din Ierusalim care a migrat la Pella. M. Simon stabilește identitatea lor atunci cînd scrie :

„Ei se caracterizează în mod esențial prin atașamentul lor tenace față de obiceiurile și practicile iudaice. Dacă ei au devenit eretici în ochii bisericii mame, aceasta s-a datorat faptului că ei au rămas fixați pe o poziție demodată. Ei reprezintă foarte bine — deși Epifaniu refuză cu energie să admită acest lucru — pe descendenții direcți ai comunității primitive, despre care autorul nostru scrie că au fost denumiți de către iudei cu același nume al nazarenilor.“⁷⁰

Dacă nazarenii, așa cum susțin majoritatea savanților, sînt în adevăr descendenți direcți ai comunității primare din Ierusalim, atunci așteptăm ca aceștia (și nu ebioniții) să mențină practicile originare ale iudeo-creștinilor. Cineva poate citi ceea ce Epifaniu are de spus despre ei, în mod deosebit cu privire la ziua lor de închinare. În ciuda încercării episcopului să-i denigreze ca fiind „eretici“, într-o redare mai amănunțită pe care el o face punctelor lor de credință nu există nimic neortodox la ei. După identificarea lor cu iudeii pentru că foloseau aceleași cărți ale Vechiului Testament (cu greu se poate considera aceasta o erezie), el continuă :

„Nazarenii nu se deosebesc în nici un lucru esențial de ei (de iudei), deoarece ei practică obiceiurile și învățăturile prescrise de legea iudaică, cu excepția faptului că ei cred în Hristos. Ei cred în învierea celor morți și cred deasemenea că universul a fost creat de Dumnezeu. Ei propovăduiesc faptul că Dumnezeu este Unul Singur și Isus Hristos este Fiul Său. Ei sînt foarte învățați și

cunoscători ai limbii ebraice. Ei citesc legea... De aceea ei se deosebesc atât de iudei, cît și de creștini ; de primii (de iudei) prin faptul că ei cred în Isus Hristos și de adevărata credință prin faptul că pînă acum ei se conformează și împlinesc rituurile iudaice precum circumciziunea, țin Sabatul și altele.“⁷¹

Tabloul nazarenilor se potrivește foarte bine cu acela al bisericii din Ierusalim pe care l-am reconsiderat noi mai înainte. Există deci posibilitatea ca nazarenii să reprezinte atât din punct de vedere etnic cît și din punct de vedere teologic pe supraviețuitorii iudeo-creștini din perioada primară a bisericii.⁷² Faptul că ei au reținut păstrarea Sabatului ca unul dintre semnele lor distinctive arată în mod convingător că aceasta a fost originala zi de odihnă și închinare a bisericii din Ierusalim și deasemenea că nici o schimbare de la Sabat la duminică n-a avut loc între iudeo-creștinii din Palestina, după distrugerea orașului.

BLESTEMUL CREȘTINILOR — Un alt indiciu al faptului că păzirea Sabatului a supraviețuit printre iudeii-creștini din Palestina ne este dat, deși indirect, de către testul introdus de către autoritățile rabinice pentru a detecta prezența creștinilor în sinagogă. Testul sau proba consta într-un blestem ce era încorporat în rugăciunea zilnică — **SHEMONEH ESREH** — și el trebuia rostit împotriva creștinilor de către orice participant la serviciul divin ce se ținea în sinagogă. Marcel Simon prezintă textul palestinian al blestemului și sugerează deasemenea și data introducerii lui, dată pe care majoritatea cercetătorilor și teologilor o acceptă :

„La sugestia lui R. Gamaliel II, la puțin timp după căderea Ierusalimului și după toate probabilitățile în jurul anului 80 e.n. a fost introdusă în „Shemoneh Esreh“ faimoasa formulă împotriva lui 'MINIM' : 'Fie ca

apostații să nu aibe nădejde și imperiul mindriei să fie smuls din rădăcină de îndată în zilele noastre. Fie ca nazarenii și minim-ii să piară într-o clipă, și toți să fie șterși din cartea vieții, ca să nu fie socotiți printre cei neprihăniți. Bindecuvîntat să fi Tu, o Dumnezeuule, care arunzi în țărînă pe cel mindru.“⁷³

Faptul că acest blestem era pronunțat în mod regulat în sinagogi, este confirmat de mărturiile multor părinți ai bisericii.⁷⁴ Ieronim de exemplu scrie în mod clar : „de trei ori pe zi în toate sinagogile, sub numele de nazareni voi blestemați pe creștini.“⁷⁵

Scopul acestei formule n-a fost numai acela de a blestema pe creștini ca fiind apostatați, ci așa cum observă Marcel Simon, el constituia „proba credincioșiei“ pentru a-i descoperi. El explică astfel acest lucru :

„Deoarece orice membru al comunității putea fi chemat ca în lipsa preotului să officieze cu ocazia serviciului divin public, metoda era sigură : participantul contaminat de erezie ezita cu siguranță să pronunțe odată cu binecuvîntarea și propria sa condamnare. Talmudul spune foarte clar : 'Ori de cîte ori cineva face o greșală în oricare din binecuvîntările MINIM-ilor, el trebuie trimis înapoi la locul lui pentru că probabil este un MIN.'“⁷⁶

Faptul că după distrugerea Ierusalimului a fost introdus un test de către autoritățile rabinice ale Palestinei pentru a împiedica prezența sau participarea creștinilor la serviciile divine din sinagogă arată faptul că mulți iudei creștini din Palestina se considerau încă a fi iudei.⁷⁷ Acceptarea de către ei a Domnului Hristos ca fiind Mesia nu excludea participarea lor la serviciile divine din Sabat de la sinagogă. Existența acestei situații respinge orice încercare de a face pe iudeo-creștini răspunzători — la data aceea — pentru înlocuirea păzirii Sabatului cu aceea a duminicii.

⁵⁷ J. Lebreton și J. Ziler, „The History of the Primitive Church“ (1949, I, pag. 306). În ultimul timp trei savanți au pus în discuție istoricitatea raportului referitor la fuga creștinilor la Pella așa cum este ea redată de Eusebiu (HE 3,5,2-3): J. Munk, „Jewish Christianity in Post-Apostolic Times“, New Testament Studies 6 (1959-60): 103-104; G. Strecker, Das Judenchristentum in den Pseudoklementinen“, 1958, pag. 229-231; S. D. F. Brandon, „The Fall of Jerusalem and the Christian Church“, 1951, pag. 169. Obiecțiunile cu privire la această fugă la Pella sînt bazate pe o analiză a referințelor găsite în „The Clementine Recognitions“, Josephus, Epiphanius și Eusebius: M. Simon, „La migration à Pella“; „Legendă sau realitate“; „Judéo-christianisme“, pag. 37-54, și care arată cum obiecțiunile nu pot sta, dacă se ia în considerație contaminarea comunității de către sectele heterodoxe care s-au așezat în jurul Pellei și următoarea fugă odată cu martiriul lui Iacob.

⁵⁸ F. A. Regan, „Dies Dominica“ pag. 18.

⁵⁹ Eusebius, HE 4,5,2-11; Epifanius, „Adversus Haereses 70, 10, PG 42, 355-356.

⁶⁰ Eusebius, HE 3,27,3 trans. by Kirsopp Lake, Eusebius, „The Ecclesiastical History, 1949, I, pag. 263. (citată apoi ca Lake, Eusebius History).

⁶¹ Susținătorii acestui punct de vedere sînt amintiți mai sus. vezi fn. 14.

⁶² W. Rordorf, „Sunday“ pag. 217-218; cf. P. K. Jewett, „Lord's Day“, pag. 57.

⁶³ Irineu, „Adversus Haereses“ 7,26,2 ANF I, pag. 352; „Acea care sînt numiți ebioniți... practică circumciziunea și perseverează în acele obiceiuri ce sînt conforme cu legea și cu modul iudaic de viață. se roagă cu fața spre Ierusalim, ca și cînd acolo se află casa lui Dumnezeu“.

⁶⁴ Eusebiu, HE 3,27,2 NPNF I, 159; Irineu „Adversus Haereses“ (1,26,2 ANF I, pag. 352, asiază în mod explicit punctul de vedere al ebioniților cu privire la Hristos cu acela al gnosticilor cum ar fi Cerintus și Carpocrates. Amîndoi „înfățișează pe Hristos ca nefiind născut dintr-o fecioară, ci ca fiind fiul lui Iosif și al Mariei, pe calea normală a legăturii dintre un bărbat și o femeie.“

⁶⁵ J. Daniélou, „The Theology of Jewish Christianity“, 1964, pag. 56. Această deosebire este făcută deasemenea de către H. J. Schoeps, „Aus Frühchristlicher Zeit.“ 1950, pag. 282.

⁶⁶ M. Simon (fn. 57) pag. 48. Simon își bazează concluzia sa pe asemănarea izbitoră între concepțiile ebionite și acelea ale sectei pre-creștino-iudaică numită nazareni ca să se deosebească de creștin-nazareni, la care face referire Epifaniu (Adversus haereses 1,18) El afirmă pe bună dreptate că „este imposibil să atribui... comunității din Ierusalim aceleași învățături deosebite care erau practicate și susținute de către ebioniții iudeo-creștini“ (idem pag. 48, fn. 27).

⁶⁷ Justin Martirul, „Dialogul cu Trifo“, 47, ANF I, 218, Filip Schaff și Henry Wace recunosc acest fapt și subliniază faptul că în timp, ce pe vremea lui Justin, iudeo-creștinii se deosebeau nu printr-o „erezie doctrinară“, ci prin două tendințe opuse una alteia față de legea mozaică, iar cîteva decenii mai tîrziu, pe timpul lui Irineu, „deosebirea pe care Justin o făcea între gruparea mai maleabilă și aceea

mai strictă, nu se mai făcea; toți erau clasați laolaltă ca eretici“ (NPNF I, pag. 158, fn. 7). Cei doi scriitori arată deasemenea că „era obiceiul sau practica istoricilor să ducă această deosebire între ebioniți și nazareni înapoi în vremea apostolilor și să urmeze și mai departe drumul pînă în timpul lui Epifanius, reținînd existența continuă a partidei mai maleabile, aceea a nazarenilor, și a celei mai stricte, aceea a ebioniților; dar Nitzsch (Dogmengesch.; pag. 37f) a arătat că această poziție este totalmente lipsită de temei. Deosebirea pe care o face Epifaniu este cu totul diferită de aceea a lui Justin, ca și de aceea a lui Origen și Eusebiu. Este posibil ca ebioniții să se fi dezvoltat într-o sectă heterodoxă adoptînd concepțiile gnostice cu privire la Hristos, ca rezultat al faptului că au fost respinși de creștinii dintre Neamuri. Separarea a fost — se pare — incurajată de măsurile represive existente luate de romani împotriva iudeilor pe care le vom discuta mai tîrziu. Justin menționează faptul că în timpul său erau mulți creștini dintre Neamuri care nu se „aventurau să aibe vreo legătură sau să arate ospitalitate „acelor iudei-creștini“ care „credeau în și ascultau de Isus Hristos, dar care mai păzeau deasemenea instituțiile iudaice“. Cu toate acestea el s-a grăbit să adauge: „Eu nu sînt de acord cu ei“ (Dialogue 47, ANF I, 218). Este deci posibil ca unii iudei-creștini respinși de principalul curent al creștinismului, să se fi apropiat mai strîns în acest timp de sectele iudeo-gnostice, adoptînd cristologia lor eretică și păzirea duminicii (cel puțin unii dintre ei). Pe timpul lui Irineu ei erau cunoscuți ca „ebioniți“ deoarece episcopul îi identifica categoric prin acest nume (Adversus haereses I, 26, 2).

⁶⁸ Epifanius, Adversus haereses 29,7, PG 42,402.

⁶⁹ Ieronim scrie că a întîlnit pe nazareni în „Beroes“ un oraș din Siria (De Viris 111,2, NPNF 2nd, II, pag. 362).

⁷⁰ M. Simon (fn. 57), pag. 47-48; cf. B. Bagatti (fn. 34), pag. 31-35; J. Daniélou (fn. 65), pag. 56, vede deasemenea pe nazareni ca descendenți ai creștinilor de limbă aramaică care au fugit în Transjordania și care s-au „separat de restul bisericii“, pentru că ei considerau păzirea iudaică a Sabatului și circumciziunea ca fiind încă obligatorii.

⁷¹ Epifaniu, Adversus haereses 29,7, PG 42,402.

⁷² B. Bagatti (fn. 34), pag. 30-31, remarcă: „Nazarenii se consideră totdeauna a fi egali celorlalți creștini veniți dintre Neamuri și ei doresc, așa cum unii din exponenții lor, scriitorul Hegesippus, spunea, să se prezînte ca fiind adevărații creștini, deosebiți de eretici, chiar de cei dintre ei.“

⁷³ M. Simon, „Verus Israel: études sur les relations entre chrétiens et juifs dans l'empire romain“, 1964, pag. 235. Data 80—90 e.n., pentru introducerea acestui blestem este în mod practic acceptată de toți cercetătorii și teologii. Pentru o bibliografie mai completă vezi: W. Schrage, „apostolos“ TDNI VII, pag. 848; James Parkes, „The Conflict of the Church and Synagogue, 1934, pag. 77-78 coroborează data blestemului aducînd următorul argument: „Această declarație, „Brikath-ha-minim“, a fost compusă de către Samuel cel mic, care a trăit în partea a doua a primului secol. Nu cunoaștem data exactă, dar el a fost contemporan cu Gamaliel, și că data la care a fost compus blestemul se cuprinde undeva între anii 80 și 90 e.n. Cf. deasemenea C. W. Dugmore „The Influence“ (fn. 23), pag. 4.

continuare în pag. 13

În numerele trecute s-a scris despre închinare, o închinare plăcută Domnului.

La ocaziile de închinare, ca parte de cult, cîntarea are aceeași însemnătate ca și rugăciunea. Pentru că pătăria cerească începe de pe pămînt, în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea se acordă o deosebită importanță serviciului de cult în care se folosește cu prioritate cîntarea.

— Cîntecele folosite la programele serviciilor divine muzicale vor fi cu caracter evanghelic și de mărturisire creștină.

— Ele trebuie să pregătească o cale pentru prezentarea soliei din Cuvîntul lui Dumnezeu, sau să continue apelul soliei; uneori se poate evoca un răspuns din partea ascultătorilor.

— Această muzică să fie cîntată de persoane a căror viață este în armonie cu solia prezentată.

— Să fie un mijloc prin care adevărul biblic să facă o adîncă impresie și să inspire la schimbare pozitivă în viață.

— Să fie prezentată într-un mod atent, ordonat și plănuit cu grijă.

— Să fie simplă, melodioasă și prezentată fără a se pune accentul pe etalarea posibilităților cuiva.

— Să poată fi înțeleasă în conținut și stil de cea mai mare parte a ascultătorilor.

— Să dea prioritate predicării Cuvîntului atît în importanță cit și în timpul rezervat acestuia.

În prezentarea și pregătirea muzicii religioase, toți cei ce răspund de aceste servicii divine trebuie să lucreze în așa fel încît să înalțe standardele muzicale ale comunității. Să se asimileze literatura muzicală adecvată scopului, promovîndu-se în mod eficace înaltele idealuri ale închinării.

„Mi-a fost arătat că tineretul trebuie să ia o poziție mai înaltă și în toate privințele, să facă din Cuvîntul lui Dumnezeu sfătuitoarea și călăuzitorul lor“ (4T/497).

O altă problemă — amplificarea. Multă grijă trebuie exercitată pentru a evita o exagerată amplificarea a vocilor și a instrumentelor. Cînd muzica este amplificată, aceasta trebuie să urmărească nevoile spirituale ale celor ce împărtășese mărturia Evangheliei, precum și ale celor ce trebuie să o primească. Evident se au în vedere și condițiile tehnice, dar tot ceea ce este exagerat, este nepotrivit pentru asemenea situații. Trebuie acordată atenție deosebită alegerii instrumentelor pentru amplificare.

Privind dintr-un alt unghi problema serviciului divin al orei muzicale, este necesar să subliniem faptul că acesta trebuie să reflecte colaborarea dintre pastor, comitetul comunității și comitetul orei muzicale. Ar trebui să fie bine înțeleasă ideea că nimeni nu este autorizat să facă ce vrea în cadrul acestei activități. Tocmai pentru acest motiv este ales un comitet ce se ocupă cu problemele lucrării muzicale. În final, însă, de tot ceea ce se face în acest cadru răspunde comitetul comunității și pastorul deservent.

Ne-am ocupat adeseori de conținutul și rolul cîntecului serviciului divin al orei muzicale, dar în aceeași măsură trebuie acordată atenție tot mai mare și conținutului literar. Prea adesea s-au strecurat greșeli de conținut și formă. Aceste situații nu numai că nu au contribuit la edificarea celor prezenți în cele ale mîntuirii, dar au și fost prilejuri de instalare a unor neclarități. În alte cazuri, adevărurile au fost prezentate într-un limbaj atît de ermetic încît devenea inaccesibil majorității membrilor comunității. Să urmărim ca fiecare să plece cu o binecuvîntare, mai ales că nu trebuie uitat un adevăr: ora muzicală este un serviciu divin, chiar dacă are un caracter specific.

Este necesar să se renunțe de urgență și pentru totdeauna la expresiile încă întîlnite pe alocuri, și anume „programul meu“ sau „programul lui“. Întotdeauna va fi „programul nostru“, al comunității; el ne reprezintă pe toți și este alcătuit pentru toți, căci avem obiective comune.

O altă preocupare majoră ar trebui să fie motivația acțiunilor ce se aduc la îndeplinire cu ocazia acestor servicii divine. Căci, ceea ce este făcut din dragoste pentru Dumnezeu este primit înaintea cerului. Credița și iubirea sînt comori de aur, elemente atît de necesare în viața tuturor membrilor bisericii. Ele acționează în raporturile cu Dumnezeu și cu semenii. În acest cerc al colaboratorilor din domeniul în discuție se simte tot mai mult nevoia acestui liant care să-i unească.

„Inima în care domnește iubirea nu va fi plină de patimă sau răzbunare din cauza ofenselor pe care mindria și iubirea de sine le consideră insuportabile. Iubirea nu este bănuitoare. Ea interpretează motivele și faptele altora în modul cel mai favorabil. Iubirea nu va expune niciodată, fără a fi nevoie, greșelile altora. Ea nu ascultă repede la știrile nefavorabile, ci caută mai degrabă să aducă aminte de unele părți bune ale celui defăimat. 'Iubirea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr' (1 Cor. 13,6). Iubirea nu numai că poartă împreună greșelile altora, dar se supune cu plăcere. Această iubire nu poate pierde niciodată valoarea ei; ea este arbitru cerului, ca o comoară prețioasă ce va fi purtată de posesorul ei prin porțile cetății lui Dumnezeu“ (5T/160).

Este nevoie să se manifeste tot mai multă dragoste și spirit de colaborare frățească în această însemnată activitate și în același timp să facem totul din dragoste pentru Domnul.

Dorim ca prin această lucrare să se realizeze îmbogățirea conținutului valoric al acestui fel de serviciu divin, apropierea tot mai reală a membrilor și în special a celor tineri între ei și de Mîntuitorul lor, Domnul Isus Hristos, precum și sporirea proslăvirii lui Dumnezeu.

Pastor
Gabriel Vasilescu
Consilier Uniune

VALOAREA SPIRITUALĂ

A INTREITEI SOLII

INGEREȘTI (IV)

„Și am văzut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică”. (Apoc. 14,6).

Valoarea spirituală a textului pe care îl studiem, comparat cu oricare alt verset biblic în care este cuprins cuvântul „Evanghelie”, constă în specificarea unei anumite Evanghelii, și anume a celei veșnice. Aceasta se vestește „oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbi, oricărui norod” (v. 6 p.d.). Extinderea ei ne aduce în față timpul deosebit când porunca Domnului Isus Hristos : „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...” (Mat. 28,19) împreună cu „Propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15) se împlinește, și ne duce cu mintea la avertismentul solemn din Matei 24,14 : „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea... atunci va veni sfârșitul”. Sfârșitul nu poate veni până când Evanghelia nu a dăruit lumii tot ce conține mai bun spre fericirea celor ce o primesc, adică pe Însuși Mântuitorul, Domnul Isus, în plinătatea neprihănirii Sale, oferindu-Se pentru a deveni neprihănirea noastră prin credință în El.

Evanghelia veșnică și o altă evanghelie.

Versetul 6 arată că în timpul vestirii Evangheliei „veșnice” pământul, și chiar Babilonul, nu se află fără o evanghelie, dar aceasta se deosebește în mod fatal de cea a ingerului. De fapt nu există decât o singură Evanghelie, numită „a lui Dumnezeu” (Rom. 1,1) „a lui Hristos” (Rom. 15,19) sau „a harului lui Dumnezeu” (Fapte 20, 24). Totuși evanghelia cunoscută în Babilon a ajuns alterată și este condamnată. Și creștinismul pe care-l naște o astfel de evanghelie lipsită de elementele ei vitale la un moment dat ajunge lepădat în ochii lui Dumnezeu, căci nu mai poate asigura mântuirea. În „ceasul sosirii judecății” (v. 7), orice ezitare în ce privește descoperirea neprihănirii Domnului Hristos ar însemna eșecul lucrării de mântuire.

Tochmai pentru că Babilonul versetului 8 nu este o entitate păgînă, solia ingerului stîrnește controversă între Evanghelia veșnică și cea a Babilonului, arătînd acele modificări regretabile care au survenit pe parcursul celor două milenii ale istoriei creștinismului. Vestitorul, aici numit „inger”, înseamnă autoritate. El garantează autenticitatea în timp ce se recapitulează toate problemele religioase care vreodată au format obiectul discuțiilor teologice, comparîndu-se toate cu valorile veșnice. Fără această verificare, pe cît de dureroasă atît de fericită, a temeliiilor credinței creștine, ultima generație din Babilon putea să rămînă cu ideea înșelătoare din Isaia 47,1-15 : „Eu și numai eu... nu voi fi niciodată lipsită...” (v. 8). Judecata ar surprinde fără avertizare o generație împovărată de consecințele tragice ale unei istorii sumbre pe care o putea ridica obiecții serioase cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Numai fericita descoperire

că în urma vestirii Evangheliei originare „aici încă este” un popor sfînt „care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, poate dovedi că Mîntuitorul nu în zadar a murit pe cruce.

Tonul Evangheliei veșnice.

Evanghelia veșnică fiind cuvînt divin descoperă o acțiune : scopul ultim al lui Dumnezeu, ea însăși devenind o chemare la acțiune. Vestitorul nu se pronunță pe baza propriei sale autorități, ci vestește direct și personal pe Dumnezeu ca autoritate supremă ; direct și personal unor indivizi cu responsabilitate deplină („dacă se închină cineva...” din v. 9). Se descoperă voința și intenția lui Dumnezeu cu privire la lume. Ingerul privește Babilonul ca fiind o unitate uniformă și căzută, din care iubirea divină ne cheamă personal, „pe mine”, „pe tine”, să fim salvați de pe o cale hotărît și definitiv greșită.

Rostirea (ca și la creațiune) este primul act în realizarea planului divin. Dumnezeu Însuși se află înapoia cuvîntului Său. Lucrarea Lui este terminată încă de la rostirea cuvîntului Său, indiferent de lungimea intervalului survenit între rostire și ultima realizare. Evanghelia rostită la început (proto-evanghelia, Gen. 3,15) se leagă direct și este identică în toate cu Evanghelia veșnică. Ea cuprinde atît perioada Vechiului Testament cît și pe a Noului, nerecunoscînd niciodată o altă modalitate de salvare. Tot ce a intervenit pe parcurs prin rînduire divină, s-a introdus pentru lămurirea Evangheliei, nu pentru înlocuirea ei. Legea ceremonială, de pildă, a arătat spre Hristos, Mîntuitorul celui ce crede, și nu a luat locul lui Hristos. Evanghelia veșnică și atunci a cerut o nouă atitudine și tocmai lucrul acesta i-a surprins pe iudeii contemporani cu Domnul cînd El le-a vestit Evanghelia. Nu încapă deoiază că ceea ce a vestit Domnul nu poate fi decît veșnica Evanghelie în conținut și efect. Neînțelegînd că nu există mîntuire în afara condițiilor acestei Evanghelii, mulți au rămas afară atunci și rămîn afară acum. Încercătura emoțională extraordinară („minie” vers. 10) arată cît de contrară apare Evanghelia vestită din mijlocul cerului față de cea vestită pe suprafața pămîntului. Nici nu se mai negociază (ca de pildă în Apoc. 2-3), ci se proclamă ceea ce este gata Dumnezeu să facă imediat, în prezent. Se descoperă ceasul judecății so-site (v. 7) denunțînd orice alt produs religios din istorie care promite mîntuirea.

O Evanghelie completă

Ce putea însemna o „veste bună” pentru primii noștri părinți izgoniți din Eden ? Că ei se vor întoarce în Eden ! Așa au și înțeles. Mai pe larg, au

înțeles că orice formă de neascultare față de poruncile lui Dumnezeu înseamnă păcat aducător de dezastru; că numai ei sînt vinovați; că în momentul de față numai de bunătațe și mila lui Dumnezeu se poate vorbi; mai departe, ei trebuie să creadă incredibilul: că Mielul moare în locul lor; că prin credința în singele acestui Miel ei sînt iertați; că prin harul lui Dumnezeu ei chiar de acum pot trăi o viață de deplină ascultare; și toate acestea, pentru că așa a zis Dumnezeu.

Vedem că prin natura sa Evanghelia nu poate fi jefuită de nici una din componentele ei. Acestea, traduse în termenii Noului Testament, înseamnă a crede raportul creației, a crede raportul căderii în păcat, apoi providența plină de iubire a lui Dumnezeu; că moartea Mintuitorului venit în trup este unica și singura plată pentru păcat; că Cel Înviat și Înălțat este „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni” (1 Tim. 2,5); că „El se va arăta” și „oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,2-3). Cei ce au această credință vor locui în mod real pămîntul nou. Iată elementele veșnice și obligatorii ale Evangheliei. Și cine ar contesta că ele sînt și indelustătoare în vederea mintuirii?

E drept, că Domnul Hristos a propovăduit doar atît: „Pocățiți-vă, căci Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat” (Matei 4,17), dar înapoiă cuvîntului vestit a stat El Înșuși, Fiul lui Dumnezeu în trup, model de viață și caracter neprihănit. Prezența Sa nu a lăsat nici un dubiu în ce privește intenția vestirii din partea Lui.

Vorbind de elementele veșnice ale Evangheliei, în întreita solie se amintesc pe nume acelea care s-au pierdut din evanghelia Babilonului. Avertismentul enumeră temerea de Dumnezeu, (în opoziție cu: „... el va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt” din Daniel 7,25); slăvirea numai a lui Dumnezeu (în opoziție cu: „pe cît s-a slăvit pe sine însuși” din Apocalips 10,7); siguranța judecării divine, proclamînd că ea a și început (în opoziție cu: „se va încumeta să schimbe vremile și legea” zicînd „Eu, și numai eu!” din Daniel 7,25 și Isaia 47,8); închinare numai lui Dumnezeu (în opoziție cu: „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu” din 2 Tesaloniceni 2,4); valoarea statorniciei (în opoziție cu: „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” din 2 Timotei 4,10); păzirea poruncilor lui Dumnezeu (în opoziție cu: „dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei...” din Apocalips 14,9) și credința lui Isus (în opoziție cu: „Și eu (sint) al lui Hristos!” din 1 Cor. 1,12).

Întreită solie — de ce ?

Răspunsul propriu zis s-a și dat deja. Această vestire cheamă înapoi la viața originară, pornită de Dumnezeu în Eden. Îndepărtarea de la acest ideal a umplut de dureri cerul, pămîntul, natura și inimile oamenilor. Acum, la sfîrșit, se vede că nici una din modificările principilor ce stau la baza vieții dumnezeiești nu a adus fericire. Solia înseamnă o „veste bună” pentru un pămînt umplut de „vești rele”.

Continuu auzim că a murit cineva, altcineva s-a nenorocit, s-au destrămat legături scumpe, că mulți se învidiază, se urăsc, se bat. Pierzîndu-ne sensibilitatea în acest mediu sumbru nici nu ne mai zguduie moartea unui „străin”. În cadrul unui roman, al unei piese, al unei știri unecori ne și amuză sau ne entuziasmează moartea violentă a unui om. Uităm că el este un tată, un fiu, o mamă, o soție, un soț. Numai atunci ne trezim cînd este vorba de tatăl meu, de mama mea, de copilul meu, sau eventual cînd pe noi înșine ne amenință moartea. În aceste cazuri ne revoltăm împotriva unei existențe ieșite din făgașul ei „normal”, și strigăm: „Unde este Dumnezeu? Dacă există, de ce îngăduie...?”

A îngăduit El vreodată toate acestea? Din nefericire mulți creștini au acceptat ideea că da! De la amvoane creștine s-a propovăduit secole de-a rîndul și tot mai tare că Evanghelia a adus ușurare față de obligațiile vechi cuprinse în poruncile lui Dumnezeu.

Această „veste bună” sună anunțînd că Dumnezeu a renunțat la strictețea din trecut. El S-a împăcat cu o măsură oarecare de libertinism, de încălcări nu prea grave, zise omenesți, S-a dat bătut vîzînd imposibilitatea din partea omului în ce privește ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, sau credința lui Isus ca model. În consecință nici nu ne va trage la răspundere, ci acceptă viața noastră religioasă la nivelul simplu: cum crede fiecare că e bine. „Evanghelia ne eliberează!” — se spune. „Odată ce ai crezut în Isus, a te întoarce 'sub Lege' (la ținerea poruncilor lui Dumnezeu!) ar însemna rătăcire, aberație, necunoașterea adevăratei teologii Noului Testament”, sau mai mult: „A asculta de Cele Zece Porunci ar însemna despărțirea de Hristos, o batjocură a Evangheliei”. La punctul acesta vrăjmașul lui Dumnezeu a reușit să creeze un veritabil Babel (solia zice: Babilon). Satana este mulțumit, dar nu și Dumnezeu.

Descoperirea Evangheliei veșnice arată că încă există un Dumnezeu și El încă vorbește. El nu a renunțat la lume, pentru că dragostea nu poate renunța. El S-a împăcat nu cu situația noastră nenorocită, ci a împăcat lumea cu Sine în jertfa Fiului Său. Pentru El nici un om nu e „străin”. Moartea, nenorocirea fiecărui a Îl doare direct. El nu privește nici indiferent, nici cu plăcere scena lumii noastre plină de ură, de gelozie, de silnicie și războaie. În ochii Lui nu există „mică deviere” de la „Să nu ucizi”, „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” etc. Știe că o abatere oricît de mică înseamnă moarte. El nici nu S-a dat bătut în fața ideii unor creștini că e imposibil de a rămîne credincios Legii, dar în Fiul Său venit în trup S-a lăsat bătut, chinuit și răstignit mai de grabă decît să coboare o iotă din înălțimea morală care singură ne garantează fericirea. El știe că acolo unde se respectă Legea Sa (Ps. 103,20.21) acolo e rai, iar acolo unde este călcată Legea Lui, acolo sintem noi. Mintuitorul a fost batjocorit pentru neprihănirea Lui (Matei 27,39-44) dar a răbdat ca să avem parte de slavă.

Recunoaștem că există mult adevăr și în afirmația că Evanghelia eliberează. Eliberează, dar nu de sub cinste, curăție, iubire desăvîrșită, ci este în stare să ne elibereze desăvîrșit de sub stricăciune, decădere, ură. De la sine se înțelege că această putere o are numai și numai Evanghelia veșnică și nicidecum evanghelia concepută de Babilon. Prin întreita solie Dumnezeu intervine să oprească o crimă cosmică pe care Babilonul o pregătește în această generație împotriva umanității și omenirii. Vor fi oare urechi care să asculte de solie? Îngerul privește Babilonul ca o formație compactă. Ieșirea o propune individual.

Unde s-a pierdut Evanghelia ?

Nu incupe indoială că Mintuitorul nu putea vesti decît Evanghelia veșnică. El a vărsat „singele legămintului veșnic” (Evr. 13, 20) și „prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Înșuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (9,14), căpătînd „o răscumpărare veșnică” (9,12). Vestirea Lui a produs vieți bine conturate în cadrul modelului „Isus”. Ca și în activitatea Lui, după înălțare prin lucrarea apostolilor au fost cîștigate inimi, dar pînă s-au luminat și s-au schimbat toate compartimentele vieții interioare împreună cu relațiile față de Dumnezeu și semenii, a fost nevoie de continua vestire a Evangheliei. Apostolii au vestit Evanghelia lui Dumnezeu, a lui Hristos, adică tot Evanghelia veșnică. Cum zice apostolul Ioan? „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am primit și ce am pipăit cu mîinile noastre... vă vestim” (1 Ioan 1,1-2). Predicarea lor s-a întregit prin dovedirea din Scripturi că Isus este Hristosul. Pe de altă parte, apostolii au luptat din răsputeri împotriva oricărei „alte” evanghelii (Gal. 1,8), adică împotriva oricărei influențe iudaizante sau filozofice. Ei au dărîmat temelii oricărei îndreptări fariseice pe baza „faptelor” care conduceau sau priveau la Hristos (să nu amintim rînduiele iudaice pur omenesți) dar au dărîmat și temelii influențelor venite dinspre neamuri. Primele, despărțeau de

Hristos (Jerfă, Model, Putere), iar celelalte, te lăsau jumătate păgîn.

Urmează secolele controverselor cu păgînii. În cursul lor din nefericire se stăruie și se dovedește atât de mult că Evanghelia propriu-zis e aidoma învățăturilor grecilor, încît la urmă cred aceasta și creștinii.

În vremea aceea păgînii li se cerea doar un pas pentru a deveni creștini, căci pasul celălalt, în dorința de a-i cîștiga, s-a făcut din partea creștinilor către păgîni. Nu contestă nimeni că mulți dintre părinți au fost conduși de o dorință sinceră. Necazul e altul, și anume că pasul făcut de creștini către păgîni nu a mai fost retras niciodată, ci dimpotrivă, a fost consfințit mai tirziu prin autoritatea ce s-a atribuit părinților. Evanghelia din această vreme nu cunoaște din hotărîrea bisericească (Fapte 15,13-29) remarcă lui Iacov (fratele Domnului) făcută în dreptul neamurilor : „Să li se scrie doar... căci încă din vechime Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat“ (v. 20,21). Iacov a hotărît acestea în dreptul creștinilor dintre neamuri, care se adunau laolaltă cu iudeii în Antiohia. Modelul de viață creștină a neamurilor de aici s-a preluat încă de la apostoli și de la primii creștini iudei care au fost pocăiți, botezați și binecuvințați de Duhul Sfînt în urma predicării apostolului Petru în ziua Cincizecimii. Din păcate, creștinii secolelor amintite mai sus nu au mai avut ocazia de a asculta pe Moise în fiecare Sabat. Tot mai mult au auzit însă predicînd despre imaginațiile filozofilor. Doar pentru exemplificare amintim despre un pas neverificat îndestulător pe vremea aceea, făcut spre păgîni, motiv chiar pentru multă vărsare de sînge : îngăduirea icoanelor ca obiect de venerare. S-a zis că „icoanele vor fi Evanghelia celor neștiutori de carte“. Timpul a trecut, și îngerul acum vestește solia sa Babilonului modern, știutor de carte. Analfabetismul printre creștini e depășit. A fost oare retras și pasul făcut către păgîni, ca în urma unei amăgiri să nu se ajungă pînă acolo încît cineva, creștin sincer, minat de sentimente religioase înalte, să se închine fiarei și icoanei ei ? (Apoc. 14,9). Bunăvoința nesfințită de la început duce la pierrea miliardelor de la urmă. Cine răspunde ? Dumnezeu nu, pentru că El ne avertizează prin Apocalips 14,9.

Numărul acelor care au propovăduit o evanghelie amestecată cu învățături omenești înmulțindu-se, vestirea Evangheliei veșnice a încetat cu timpul. Locul ei l-a luat forma rigidă a liturghiei creștine, în cadrul căreia vestirea Evangheliei a devenit doar o pîrticică și încă într-o limbă pe care nu o înțelegea decît slujitorul, sau de multe ori nici el pe deplin.

S-a produs încă un rău. În locul convertirii individuale s-a urgat convertirea unor popoare întregi. Știm că, în urma legii date de Constantin cel Mare în favoarea creștinilor, mulți oameni sinceri s-au retras din noua lume creștină, diluată, spre locuri izolate pentru a trăi o viață spirituală mai deplină. Ceea ce însă nu a fost posibil nici sub teocrația iudaică, adică o viață în genere evlavioasă, nici atît nu a devenit posibil în cazul popoarelor convertite cu forța. Evanghelia potrivit după măsura neamurilor și-a pierdut, cum zice Nicolae Iorga, „dulceața de la început“, dar și puterea. A fost nevoie de multe inovații omenești pentru a înlocui această putere transformatoare de vieți cu altceva în vederea menținerii unei vieți spirituale din ce în ce mai puțin profunde.

Reînvierea predicării pe buzele prereformatorilor, apoi ale reformatorilor, curînd se curmă cînd ajungem în secolele scepticismului, raționalismului, romantismului, modernismului. Acum se potrivește Evanghelia după curentele vremii tot mai aproape de un mod de viață obișnuit în care nu se mai poate recunoaște pe Hristos. Privind cu ochi profetici în viitor (și nu avem nici o dovadă că ar fi avut în vedere pe niște păgîni) apostolul Pavel scrie în 2 Timotei capitolul 3 : „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele...“ (v. 1-5). Îngerul soliei la fel

zice : „A căzut Babilonul !“, „Ieșiți din mijlocul (lui) poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele (lui)“ (Apoc. 18,4). Cum s-a ajuns pînă aici ? Răspunsul este : pentru că a încetat vestirea Evangheliei veșnice. Și nu numai că a încetat, dar s-a și oprimat, a fost făcută să înceteze. Apoi cînd pe pămînt nu mai are loc, Dumnezeu o vestește din mijlocul cerului prin ingerul său : „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă !“

Vremurile moderne au mai adus un rău : s-a născut ideea să nu se mai vestească Evanghelia de la inimă la inimă ci doar în forme instituționalizate, respectînd sferile de influență. Nici rivalitatea de pînă acum nu a ajutat, dar nici compromisul modern nu ajută cauzei Evangheliei. Ea cheamă totdeauna spre restabilirea relației inimă-inimă nu cu niște instituții omenești ci cu Dumnezeu Creator și Mintuitor. Prin apartenența simplă sau ascultînd doar cu urechile de o formă sau alta a mărturisirilor încă nu se asigură și transformarea vieții. „Este bine să fie cuprinși în sfera religiei cît mai mulți“ — s-a zis, deși nu se putea aștepta ca toți să devină și adepți devotați. Evanghelia însă nu trebuia corborată la nivelul mediu de interes față de ea, nici la un minim care se propune azi, ci trebuie menținută și auzită din mijlocul cerului : veșnică și curată.

Se caută ieșire din impas.

În sfîrșit, Evanghelia veșnică se vestește pentru a reorienta pe mulți creștini derutați ai zilelor noastre. Declarația Domnului Hristos din Ioan 10,16 a ajuns în atenția întregii lumi creștine. Cităm : „Și va fi o turmă și un păstor“. Dorința ca corpul fărîmițat al creștinismului să fie iarăși adunat este atât de mare, atît de urgentă și constrîngătoare, încît mulți se agață de orice temei care măcar aparent ar susține credința în realizarea acestui vis. Versetul citat totuși nici pe departe nu susține ideea care se bănuiește că s-ar ascunde în el. Textul vorbește de o turmă și un păstor. Vorbește de asemenea și despre staule : despre staulul „acesta“ și celelalte. Vorbește despre oi care sînt deja în staulul acesta, și vorbește despre oi care încă nu sînt din staulul acesta (adică lîngă Mintuitorul). „Și pe acelea trebuie să le aduc“ zice Domnul despre oile care încă nu sînt aici. „Ele vor asculta de glasul Meu“ continuă Domnul, deci prin transmiterea Cuvintelor Lui oile depărtate, ascultînd, trec în staulul acesta. Cîteva concluzii sînt inevitabile. În viziunea Domnului Hristos staulele vor rămînea staule. Idealul de „o turmă“ nu se realizează prin dărîmarea gardurilor, adică a ceea ce desparte staulele (doctrina de exemplu) și fiecare oaie să rămîină acolo unde se găsește, ci prin ieșirea oilor ascultătoare ale Domnului din mulțimea oilor care nu ascultă glasul Lui. Expresia „O turmă și un păstor“ în realitate se referă numai la Insuși Domnul și la oile care ascultă glasul Lui. În timp ce se vîntură pe pămînt ideea de „o turmă și un păstor“, din cer se vestește Evanghelia veșnică, adică „descoperirea lui Isus Hristos“ (Apoc. 1,1). Apocalips 14,6-12 constituie glasul Lui Isus. Ucenicii au fost primii care au ascultat de glasul chemării Lui și au venit în singurul Lui staul. Azi auzim și noi glasul lui din mijlocul cerului și ne grăbim în acest staul. Ar fi fost greu să alegem azi printre mîile de staule, dar iată că avem de ales doar între două : staulul Marelui Păstor sau Babilon. Nici alegerea nu este grea. Despre Babilon citim că a căzut. Nu ar fi înțelept să alegi tocmai ceea ce este căzut. Ascultă mai de grabă glasul îngerului din mijlocul cerului pentru că astfel ascultî „descoperirea lui Isus Hristos“, adică glasul Lui. Și eu aici mă simt în siguranță, pentru că „aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“.

Pastor
Desideriu Faluvegi
Consilier Conferința București

urmare din coperta I

pului omenesc trebuie să fie apreciate. „Voi nu sînteți ai voștri... Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu“ (1 Cor. 6,19-20).

N-ar trebui să tratăm în mod neînțelept vreuna din facultățile minții, sufletului sau trupului nostru. Noi nu putem abuza de vreunul din delicatele organe ale corpului nostru omenesc, fără a plăti pentru călcarea legilor naturale. Religia Bibliei aduce în viața practică asigurarea cultivării în cel mai înalt grad a intelectului uman.

În Cuvîntul lui Dumnezeu cumpătarea este înălțată la un înalt nivel. Ascultînd de Cuvîntul Său, ne putem ridica mai sus și tot mai sus. Primejdia necumpătării este categorică. Avantajele ce pot fi obținute prin cumpătare ne sînt prezentate în Sfînta Scriptură. Vocea lui Dumnezeu ni se adresează spunînd: „Voi fiți dar desăvîrșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit“ (Mat. 5,48).

Exemplul lui Daniel ne este prezentat pentru a fi studiat cu atenție și a reține lecțiile pe care Dumnezeu le are pentru noi din acest exemplu ce ne este dat în istoria sacră.

Dorim să prezentăm cumpătarea și reforma sanitară din punct de vedere biblic, și de aceea să fim foarte atenți ca nu cumva să ajungem pe poziții extreme atunci cînd într-o anumită situație sîntem chemați să susținem reforma sanitară. Să fim foarte atenți ca nu cumva să altoim în reforma sanitară o mîlădiță falsă, străină și care să fie după propriile noastre idei ce ne stăpînesc, și pe care s-o țesem în puternicele noastre trăsături de caracter, făcînd-o să apară ca fiind vocea lui Dumnezeu, judecînd astfel pe toți aceia care nu văd așa cum vedem noi. Se cere mult timp pentru a corecta obiceiurile cele rele.

Ni se pun întrebări de către frați și surori în legătură cu

reforma sanitară. Se spune că unii iau lumina prezentată în mărturie cu privire la reforma sanitară și fac din ea un punct de încercare. Ei aleg declarații făcute cu privire la unele articole de dietă ce sînt prezentate ca fiind puse sub semnul întrebării — în ceea ce privește folosirea lor — declarații scrise ca avertizare și sfat unor persoane care erau pe punctul de a pași pe o cale greșită din acest punct de vedere, sau se aflau deja pe ea. Ei se ocupă de aceste lucruri și le fac cit mai puternice cu puțință, introducînd în aceste declarații propriile lor trăsături îndoielnice de caracter, susținîndu-le cu putere, făcîndu-le în acest fel un punct de încercare și prezentîndu-le acolo unde nu fac decît să producă răni.

Blîndețea și smerenia Domnului Hristos lipsesc. Moderația și atenția grijulie sînt foarte mult necesare, dar unii ca aceștia nu au aceste dorite trăsături de caracter. Ei au nevoie ca Dumnezeu să-i modeleze. Astfel de persoane iau reforma sanitară și cu ea produc multă vătămare aducînd prejudicii multor minți, astfel încît urechile se închid față de adevăr.

Reforma sanitară tratată în mod înțelept se va dovedi a fi de mare ajutor pentru primirea adevărului. Dar a prezenta reforma sanitară în mod neînțelept, făcînd ca acest subiect să devină o povară pentru solie, aceasta n-a făcut decît să creeze prejudicii adevărului, să ridice obstacole în calea primirii lui... lăsînd impresia că sîntem extremiști. Dumnezeu dorește să fim și să ne aibă înțelegători în ceea ce privește voia Sa. Nu trebuie să dăm ocazia să fim priviți ca extremiști. Aceasta ne va așeza pe noi și adevărul pe care Dumnezeu ni l-a dat să-l ducem oamenilor într-o poziție cu totul dezavantajoasă. Introducînd în această problemă eul nostru nesfîrșit, ceea ce ar trebui să prezentăm totdeauna ca fiind o binecuvîntare ajunge să devină o piatră de poticnire.

Vedem pe aceia care selectează din mărturie expresiile cele mai puternice și, fără a spune ceva în legătură cu împrejurările în care au fost date aceste sfaturi și avertizări, aceștia fac din ele o forță pentru orice situație. În acest fel ei produc impresii nesănătoase asupra minții oamenilor. Aceștia sînt totdeauna aceia care sînt gata să rețină orice este de un caracter pe care ei îl pot folosi ca să conducă pe oameni la o severă punere la probă, și care amestecă în această reformă elemente ale propriului lor caracter. Aceasta — chiar de la început — ridică împotrivirea aceluia pe care ei ar fi putut să-i ajute, dacă ar fi procedat cu atenție, exercitînd o influență sănătoasă, care să poată convinge pe oameni. Ei vor merge la lucru năvălind pur și simplu asupra oamenilor. Culegînd cîteva lucruri din mărturie, ei le impun tuturor, și lucrul acesta departe de a cîștiga pe oameni, le produce un dezgust. Ei provocă disensiuni și despărțiri acolo unde ar trebui să fie pace.

Am arătat primejdia familiei lor cu un temperament excitabil, în care predomină tendințele firești. Copiii lor, unora ca aceștia n-ar trebui să li se îngăduie ca ouăle să facă parte din dietă, din hrana lor, căci acest fel de alimente — ouăle și carnea — hrănesc și trezesc pasiunile animale. Această dietă ar face imposibil pentru ei să biruiască ispita îngăduinței practicilor păcătoase și abuzurilor satisfacerii lor care în această generație sînt aproape universal practicate. Această îngăduință slăbește puterile fizice, mintale și morale și barează calea spre viața veșnică.

Mi-a fost arătat că unele familii sînt într-o situație vrednică de plîns. Din cauza acestui degradant păcat ei se află acolo unde adevărul lui Dumnezeu nu poate avea intrare la minte sau inimă. Această practică duce la decepții, la falsitate, la practici nepermise, la coruperea și întinarea altor minți, chiar și a celor mai tinere. Odată format obiceiul, este mult mai dificil

să fie biruit, decât biruirea apetitului pentru băuturi alcoolice și tutun.

Aceste rele atât de multe și predominante m-au făcut să declar cele ce am declarat. Reproșuri deosebite au fost prezentate spre avertizarea altora; astfel unii ca aceștia vin înaintea altor familii decât acelea care au fost avertizate și mustrate. Dar lăsați ca mărturiile să vorbească pentru ele însele. Nimeni să nu culeagă declarațiile cele mai puternice, care au fost adresate familiilor sau unor persoane în mod individual, și să colporteze aceste lucruri pentru că aceștia doresc să le folosească ca un bici cu care să aibă ce „mîna”. Fie ca aceste temperamente active, hotărîte, să ia Cuvîntul lui Dumnezeu și mărturiile care prezintă necesitatea de a ne sprijini reciproc și a ne iubi, care prezintă necesitatea unei perfecte unități, și să lucreze cu zel și perseverență. Avînd propriile lor inimi muiate și suse de către harul Domnului Hristos, cu propriile lor spirite umilite și pline de faptele bunătații omenești, ei nu vor crea prejudecăți și nici nu vor da loc la disensiuni în comunități, și nici nu vor lucra la slăbirea acestora.

Problema dacă să mîncăm unt, carne sau brînză nu trebuie prezentată nimănui ca fiind un test, o piatră de încercare, ci trebuie să ne educăm și să înfățișăm ceea ce este rău în lucrurile în dreptul cărora se ridică semne de întrebare. Aceia care string aceste lucruri și apoi le îndreaptă asupra altora, nu știu ce lucrare fac. Cuvîntul lui Dumnezeu este acela care a fost dat ca punct de probă și încercare pentru poporul Său. Păzirea Legii Sale celei sfînte, Sabatul, este un punct de probă, de încercare, un semn între Dumnezeu și poporul Său din toate generațiile. Pentru totdeauna aceasta este povara soliei ingerului al treilea — poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos.

Ceaiul, cafeaua, tutunul, alcoolul trebuie să le prezentăm ca fiind îngăduințe păcătoase. Dar noi nu putem așeza pe aceeași treaptă carnea, ouăle, untul,

brinza și alte asemenea articole așezate pe mesele noastre.

Acestea nu trebuie puse în frunte ca fiind o povară a lucrării noastre. Cele dintii — ceaiul, cafeaua, tutunul, berea, vinul și orice băutură alcoolică — nu trebuie folosite în mod moderat, ci înlăturate. Narcoticele otrăvitoare nu trebuie tratate în același fel cum tratăm subiectul ouălor, untului și brinzei. La început de făptură hrana animală n-a fost destinată a forma dieta omului. Avem toate dovezile astăzi cum că hrana animală, carnea ani-

malelor este primejdioasă din cauza bolilor ce devin în mod rapid o problemă universală, din cauza blestemului păcatului ce apasă din ce în ce mai greu, ca o consecință a obiceiurilor și crimelor omeniții. Noi trebuie să prezentăm adevărul. Noi trebuie să fim atenți cu privire la felul în care folosim rațiunea și alegem acele articole ca hrană care să producă singele cel mai bun și să-l păstreze într-o stare de neexcitare.“ — (Manuscris 5,1881)

E. G. White

NECROLOG

A surprins pe mulți din cei ce-l cunoșteau, vestea tristă a încetării din viață a fr. ILIUȚĂ VASILE, prezbiter al comunității Odobești, jud. Dimbovița.

Născut în anul 1924, a cunoscut de mic necazurile și valoarea muncii cinstită, care i-au dăruit un caracter puternic, integru, bucurîndu-se de stima și aprecierea celor din jur.

La vîrsta de 23 de ani primește botezul și activează în comunitățile Căscioarele, Corbii Mari și apoi Odobești în diferite funcții, iar din 1970 și pînă la decesul său a fost prezbiter al comunității Odobești.

Un om al păcii, gata de a sprijini orice acțiune bună, a fost de un real folos familiei, bisericii și societății prin activitatea și influența sa.

Închide ochii în speranța adventă la 13 mai 1987, lăsînd în urmă soția și patru copii. Cei ce l-au cunoscut și apreciat l-au condus pe drumul odihnei sale pînă la învierea drepților și răsplătirea finală.

— În ziua de 6 mai 1987 încetează din viață fr. DINU DUMITRU, din com. Mănești, jud. Prahova.

Născut la 7 sept. 1912, cunoaște din fragedă copilărie truda și necazurile vieții. Deși face cunoștință cu adevărul din tinerețe, încheie botezul în anul 1941. A îndeplinit diferite slujbe în cadrul comunității, iar în perioada anilor 1980—1982 a fost prezbiter.

Un om cu calități frumoase. Dint-un caracter cu slăbiciuni și supus lor, Dumnezeu a făcut un virtuoz

iubitor de oameni, om al păcii și activ. Adoarme în nădejdea adventă fiind însoțit la locul odihnei sale de frații și surorile comunității Mănești.

Fr. pastor Stănculescu Dumitru a prezentat familiei și celor prezenți făgăduințele Scripturii și nădejdea învierii odată cu toți cei mințuiți.

— La 7 ianuarie 1987, încetează din viață, după o scurtă dar nemiloasă suferință, fr. SORA NICOLAE din comunitatea Pitești. Născut la 1 mai 1923 în comuna Stîlpeni, jud. Argeș, cunoaște de mic vitregiile vieții vremurilor de acum aproape șase decenii. De tînr a trebuit să-și croiască un drum în viață... Tot de tînr încheie legămîntul botezului, devenind membru al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, calitate pe care o va păstra pînă la sfîrșit.

A fost un om de bine, muncitor, gata totdeauna de a fi de ajutor aproapelui și bisericii. A fost slujbaş al comunității și prezbiter, fiind totdeauna dispus să facă sacrificii pentru binele comunității.

Adoarme în nădejdea adevărului ce l-a crezut și trăit și putem roști cu deplină încredințare: „Ferice de morții care mor în Domnul”.

Simțînd împreună cu cei ce au pierdut — în cei ce au adormit în Domnul — un sprijin și ajutor, să ne prindem bine de Cel care a zis:

„Eu sînt învierea și viața! Cine crede în Mine... va avea viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa redactor-șef;

Membri: Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegean, Iosif Gyéresi, și Bocăneanu Adrian.

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116, sector 3, tel. 20.76.65.